

အညာသူအညာသား
ကျွန်မတွေမျိုးများ
ခင်ခင်ရှုး
ကုမ္ပဏီ

အညာကျေးလက်ကို ချစ်မြတ်နိုးတတ်သော ပါရမီဖက်သို့

အမှာ စာ

ကျွန်မစာအုပ်ကို ‘အညာသူအညာသား ကျွန်မဆွေမျိုးများ’ ဟု ခေါင်းစီးတပ်ထားပါသည်။ ။ မြန်မာတို့ ၏ ဘဝနိမိတ်ပုံဖြစ်သော အညာ ကျေးလက် ယဉ်ကျေးမှုဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ကပြနေကြသည့် ကျွန်မဆွေမျိုး ဇာတ်ကောင်များကို ဇာတ်ပွဲကြည့်သူတစ်ယောက်အမြင်ဖြင့် ရေးကြည့် မိခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ ။ ပွဲကြည့်သူ ဆိုသော်လည်း သည် ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မိ ဘများ နှင့် အတူ ကျွန်မသည် လည်း ဇာတ်ရုပ် တစ်ရုပ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ အညာ၏ ရပ်ဓလေ့၊ ရွာဓလေ့၊ ဘဝနေထိုင်မှု၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးများ ကို ရေးဖွဲ့ရာ၌ ပြောရင်းဆိုရင်း လည်ရင်းပတ်ရင်းက ကြားရမြင်ရသော အတို့ အထိကလေးများ သာ ဖြစ်ပါ ၏။ လေးစားချစ်ခင် မြတ်နိုးဖွယ် ကောင်းသော အညာကျေးလက် ယဉ်ကျေးမှုကြီးတစ်ရပ်လုံးကို ခြယ်မှုန်းပြဖို့ ကျွန်မမှာ ခွန်အားမပြည့်သေးပါ။ ထို့အတူ ကျွန်မတို့ ရပ်ရွာဒေသက အညာဓလေ့ ယဉ်ကျေးမှုအားလုံးကို မှတ်တမ်းတင်နိုင်ပြီဟု လည်း ကျွန်မ မဆိုဝံ့ပါ။ ရေးမည်ဆိုလျှင် ရေးဖွဲ့ စရာတွေ ကျန်ပါသေးသည်။ ။ အညာလေနှင့် ဆိုရပါလျှင် ‘သာလောက် ဘာကလိမ့်မတုံး’ဟု ဆိုရပါမည်။

ကျွန်မငယ်စဉ်က ရွာကျေးလက်မှာ နေ၊ ရွာကျေးလက်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ ရသော ‘တောသူ’ ဖြစ်ရခြင်းကို ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘဲ ရှက်တတ်ခဲ့

သည် ။ တောသူဆိုတာနဲ့ အောက်တန်းကျသလိုလို၊ ထုံထုံအအလိုလို၊ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲလိုလို၊ ပညာမဲ့ အသိမဲ့သလိုလို ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ခံစားခဲ့ရဖူးပါ သည် ။ အခုအချိန်မှာ တော့ ကျေးလက်တောသူ ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းကိုပင် ကျွန်မဂုဏ်ယူတတ်ခဲ့ပြီ။ စာတွေ ရေးဖြစ်လာတော့ ကျေးလက်၏ တန်ဖိုးနှင့် ကျေးဇူးတရားကို ပိုလေးစား ပိုမြတ်နိုးလာတတ်ခဲ့သည် ။ သည် အညာ၊ သည် ရွာကလေးမှာ ဆွေမျိုးတွေရှိနေတာကိုပဲ ဂုဏ်ရှိလေခြင်းဟု ထင်တတ်လာခဲ့သည် ။ ကျွန်မဆွေမျိုးများ နှင့် ပတ်သက်ပြီး ရိုးသားခြင်း၊ ပွင့်လင်းခြင်းတွေအပေါ်မှာ ကရုဏာတွေ ပိုတတ်လာ ခဲ့မိပါသည် ။ အထူးသဖြင့် ဘိုးဘွားမိဘများ မွေးဖွားရာ၊ ခေါင်းချရာ ဇာတိပဝတ္တိမြေကို ပို၍ သံယောဇဉ် ကြီးလာခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည် ။ သည် အကြောင်းတရားတွေကို အခြေခံပြီး ကျွန်မ သည် စာအုပ်ကလေး ရေးဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သည် စာအုပ်ကို ကျွန်မ စတင်ရေးဖွဲ့စဉ်က ကျွန်မ ဆွေမျိုးဇာတိကောင်တွေ သည် လောက် များများ စားစား ထည့်သွင်းရေးဖွဲ့ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ကျွန်မ စိတ်ကူးရသလို ‘ဆန်စဉ် ရာကျည်ပွေ့လိုက်’ ရေးသွားရင်းဖြင့် ရှည်လျားပေများ စာဖတ်ပရိသတ် ငြီးငွေ့သွားမည်စိုးသော ကြောင့် ကျွန်မ တစ်ခန်းရပ်လိုက်ရပါသည် ။ နောင်တွင် အညာကျေးလက် ယဉ်ကျေးမှုစရိုက်ဖွဲ့များကို ကျွန်မ ဆက်လက် ရေးဖွဲ့သွားရန် စိတ်ကူးလည်း ရှိပါသည် ။

သည် စာအုပ်ကို သုံးလလောက်နှင့် ကျွန်မ အပြီးရေးဖြစ်ခဲ့ပါသည် ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်မ စိတ်ကူးကလေးတည့်မှ ရေးချင်စိတ် တော်တော်ပြင်းမှ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် တူတူတန်တန်ဖြစ်လာတတ်သလို၊ ကျွန်မ ဝါသနာကြီးလှသော ကျွန်မအတွက် ရေးရမှာ သိပ်အားမထုတ်ရသော ဘောလုံးအားကစား သုတဆောင်းပါးများကိုသာ ကျွန်မ စိတ်ပါလက်ပါ

ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ သည် စာအုပ်ကို ရေးမိသည့် အခါမှာ တော့ ကျွန်မဆွေမျိုး ဇာတ်ကောင်တွေကပဲ ကျွန်မကို ‘လိုက်ခဲ့စမ်းပါအေ’ဟု ဆွဲခေါ်သွားခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်မ၏ စာမူကို ရွှေအမြူတေမဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက် လစဉ်တင်ဆက်သွားဖို့ စိတ်ကူးရှိ သော်လည်း မဂ္ဂဇင်းမှာ တစ်ဖက်ကရေးရင်းဖြင့် စာမူပြီးသွားပြန်တော့ လုံးချင်းစာအုပ်အဖြစ် စုစု စည်းစည်း ထုတ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သည် စာအုပ်သည် ကျွန်မ၏ ပထမဆုံးလုံးချင်းစာအုပ်ဟု လည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ အညာ ကျေးလက်ကနေ ကျွန်မဆွေမျိုးများ ဆီ တစ်ခေါက် တစ်ကျင်း အလည်သွားရင်း ကျွန်မ၏ ငယ်ဘဝ ကြာဆစ်ချိုးပန်းတစ်ကုံးလို အမျှင်တစ်ကန့် အဆစ်တစ်ကန့် တွယ်ဆက်ရင်း နောက်ဆုံး ကြာပန်း ကလေးတစ်ပွင့် ပေးလိုရင်းဖြစ်ပါ၏။ စာဖတ်ပရိသတ်၏ နှလုံးသားအိုင်သာမှာ ပွင့်လန်းလာသော ကြာပွင့်ကလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်လာပါလျှင် ကျွန်မ ဝမ်းသာကျေနပ်လှပါပြီ။

သည် စာအုပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျေးဇူးတင်ရမည့် သူတော်တော်များများ ရှိပါသည်။ ပထမဆုံး ရွှေအမြူတေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ် ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းနှင့် ရွှေမိသားစုများကို ကျေးဇူးစကားဆိုချင်ပါ သည်။ ကျွန်မ စာမူပေးပို့ခဲ့သည့် လမှ စ၍ အဆက်မပြတ် ဖော်ပြပေးခဲ့သော ဆရာနှင့် တကွ ရွှေအဖွဲ့သူ အဖွဲ့သားများ ၏ ကျေးဇူးကြောင့် သာ ကျွန်မ လုံးချင်းစာအုပ် ရေးဖြစ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

နောက် ကျွန်မကို စိတ်ဓာတ်ခွန်အားပေးသူတစ်ဦးမှာ ကျွန်မ၏ တက္ကသိုလ်ဘဝက အာစရိယ နွယ်ဝင် ဆရာမလည်း ဖြစ်၊ ကျွန်မ ရေးဖြစ်သမျှစာတွေကို မအားလပ်သည့် ကြားမှ စောင့်ဖတ်ဝေဖန်

ထောက်ရှုရင်း မကောင်းမြစ်တာ ကောင်းရာညွှန်လတ်ခဲ့သူ ကျေးဇူးရှင် ဆရာမ ဒေါ်ဝင်းဝင်းမေ (VEC ပညာ့ရိပ်သာ) ကိုပဲ ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်မ၏ မွေးသမိခင် ‘အမေ’ကတော့ ကျေးဇူးအနန္တတင်ရမည့် သူဖြစ်သလို အမေ့ကျေးဇူး တရားကြောင့် လည်း သည် စာအုပ်ကို ကျွန်မ မပင်မပန်း ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရွာအကြောင်း၊ ရပ်အကြောင်းများကို ကျွန်မ အသွေးအသားထဲအထိ စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့ လာအောင် အမေက အကြောင်းသင့်တိုင်း တအောက်မေ့မေ့ ပြောနေတတ်ခြင်းကသည် ပင် ကျွန်မ အတွက် ကုန်ကြမ်းတွေဖြစ်နေတော့သည်။ ။ ကျွန်မ လုံးချင်းစာမူကြီး ပြီးသွားပြန်တော့လည်း ကျန်းမာ ရေး မကောင်းသည့် ကြားကပင် ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းထွက် အမေက ‘ပေးစမ်းပါအေ ငါဖတ်ပါဦးမယ်’ ဟု ဆိုကာ ဖတ်ရှုဝေဖန် မြင်သမျှ အကြံဉာဏ်များ ထပ်ပေးခဲ့ပြန်ပါသည်။ ။ သည် စာအုပ်မှာ တော့ နှုတ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကြံဉာဏ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ မညာမတာတည်းခြင်း၊ ဖြတ်ခြင်း၊ ဖြည့်ခြင်း၊ ဆက်ခြင်း လုပ်ခဲ့သော အယ်ဒီတာသည် အမေ ဖြစ်၏။ သူ့ဘဝ၊ သူ့အကြောင်းဖြစ်ရုံမက သူ့ဘိုး၊ သူ့ဘ ကျေးလက်ဘဝထဲက စီးဆင်းလာသူမို့ ကျွန်မစာအုပ်၏ အဖြစ်သင့်ဆုံး အယ်ဒီတာလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ အမေ ဖတ်ပြီးနောက် ကျွန်မ ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ခဲ့ရသည် မှာ တင် တစ်လလောက် ထပ်ကြာခဲ့ ပါသည်။ ။

နောက် ကျေးဇူးတင်ချင်သူများမှာ သည် စာအုပ်ထဲတွင် တကယ်ရှိခဲ့၊ ရှိဆဲ ကျွန်မဆွေမျိုး ဇာတ်ကောင်တွေကိုပဲဖြစ်သည်။ ။ သည် ဆွေမျိုးများနှင့် ထိရင်း စပ်ရင်း၊ နေရင်း ထိုင်ရင်း၊ ဆော့ရင်း ကစားရင်း၊ ပဲဆွတ်ရင်း မြေပဲနုတ်ရင်း၊ နွားကျောင်းရင်း ခဲထုရင်း ကျွန်မ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ ။ ကျွန်မ၏ ငယ်ဘဝတွေကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည့် ဆွေမျိုးများ ၏ ကျေးဇူးကလည်း ကြီးမားလှပါသည်။ ။

ဒါအပြင် ကျွန်မ စာမူကြမ်းကို စာအုပ်ကလေးဖြစ်တဲ့ အထိ ကူညီ
ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြသော မမ လူထုမတင်ဝင်း၊ ဆရာညီပုလေး၊ ဆရာ
ညီစေမင်း၊ ဆရာဆူးငှက်၊ ဆရာဦးလှပိုင်၊ လူထုကြီးပွားရေး ကွန်ပျူတာ
အဖွဲ့နှင့် စာဖတ်ပရိသတ်အားလုံးကို ကျွန်မ ကျေးဇူးဥပကာရ
တင်ရှိပါကြောင်း ဖော်ပြအပ် ပါသည်။ ။

လေးစားလျက် ...

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

"ဗာတစ်တန် အထုပ်တစ်ဖက်ထမ်းပါလို့
သဒ္ဓါလန် ကျွန်ုပ်သက်သက် ပန်းရံပ၊
အညာပြန် ရုတ်တရက် မလှမ်းနိုင်ဘု
(မယ်တင့်ရယ်) နှုတ်ဆက်စမ်းချင်လို့ ဝင်ခဲ့တယ် ..."

မြစ်လေတသွေးသွေး လှိုင်းအိတ်ဖွေးဖွေးကြားမှာ ရှေ့ကိုတိုးသည်
ဆိုရုံကလေး တနွဲ့နွဲ့ ခုတ်မောင်းနေသည့် သဘောကြီးပေါ်မှာ ကျွန်မတို့
ရှိနေကြသည်။ ။ သည် လမ်း သည် ခရီးကို ကျွန်မ မရောက်တာ နှစ်အ

တော်ကြာပြီ။ ကျွန်မစိတ်အထင် ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်နှစ်လောက်ရှိရော မည်။ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတော့ သည် လမ်း သည် ခရီးကို စုန်ချည် ဆန်ချည်ဖြင့် ကျွန်မ ပျော်ခဲ့ရဖူးသည် ။သည် လိုပဲ သဘောအို ပြည်ကူး တို့ ကြီးတွေကို စီးရမြဲဖြစ်သည် ။ အိမ်နှင့် မဝေးလှသော ဂေါဝိန်ဆိပ်ကမ်း ကို မနက်စောစောထသွားရပြီး ကြုံရာ ကူးတို့ သဘောတစ်စီးစီးကို စီးလိုက်သွားရုံဖြင့် ရွာကိုရောက်နိုင် သည် ။ ရွာခရီးသည် သဘောဖြင့် တစ်မနက်ခရီးဖြစ်သည် ။ စစ်ကိုင်း၊ မြင်းမူ၊ မြောင်၊ ဆီမီးခုံတို့ ကိုလွန်လျှင် ရွာခြေရိပ်ကို သဘောပေါ်က မြင်ရတတ်သည် ။

ကျွန်မတို့ ရွာကလေးက ဧရာဝတီမြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေက ရေဝင် ရွာကလေး။ သစ်ပင်ကြီး တွေ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း ရွာတန်းရှည်ကလေး ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ကျွန်မငယ်ငယ်က ကစား နေကျ ညောင်ပင်အိုကြီးကို အထင်ကရ မြင်နေရတတ်သည် ။ ညောင်ရွက်သံတရဲရဲ၊ ကျေးငှက်သံတ ကျီကျီ တကျာကျာတို့ မှာ ကျွန်မဘဝ၏ အမှတ်တရအသံများ ဖြစ်နေဆဲ။ ရွာသို့ပြန်ရတိုင်း ကျွန်မမှာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွက်လက်၍ မြူးတူးခုန်ပေါက်ချင်စိတ် ဖြစ်ရစမြဲ။ အခုတော့ ကျွန်မ၏ ကလေးဘဝ တွေက ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ဘဝ၏ ပျော်စရာ၊ မောစရာတွေကြားမှာ စုန်ချည်ဆန်ချည်ကူးခတ်ရင်း ကျွန်မနှင့် ရွာ လိုအပ်စွာ ဝေးခဲ့ကြရသည် ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏ ရင်တွင်းတစ်နေရာမှာ တော့ ရွာကလေးက ထာဝရ တည်ရှိနေခဲ့သည် ။

ကျွန်မတို့ ရွာသည် မြင်းခြံမြောက်လက် ဆီမီးခုံနယ်တွင်းရှိ အညာကျေးလက်ပီသော ရွာကလေး ဖြစ်သည် ။ မန္တလေးက သဘောဖြင့် စုန်ဆင်းလာလျှင် ဆီမီးခုံကို ရောက်သည် ။ ဆီမီးခုံ၊ စားကြူး၊ ကြည်ရွာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ ရွာ ‘ဥဒယ’။ ဥဒယရွာ၏ အောက်ဘက်မှာ တော့ မြစ်ကမ်းနားရွာကလေး များ ဖြစ်သည့် ကန်တော်၊ ဂင့်ဂဲ၊ ကိုင်း၊ ရန္တပို စသည့်

ရွာများ စဉ်တိုက်ဆက်တိုက်ရှိနေကြသည်။ ။ ကျွန်မ တို့ ရွာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းမှာ တော့ ကုန်းဘောင်ခေတ်က ထင်ရှားခဲ့သည့် ပညာရှိသုခမိန် ရွှေပြည်ဝန် ယောမင်းကြီး ဦးဘိုးလှိုင်၏ ဇာတိချက်ကြွ ရွာပုလဲရွာ။ ကျွန်မတို့ နယ်တစ်ကြောကတော့ ရပုလဲ၊ ရေပုလဲ စသည့် အသုံးအနှုံးဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ကြပါသည်။ ။ ရွာပုလဲနှင့် လေးဖာ လုံလောက်မှာ တော့ ပထမသင်္ဂီဇာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဇာတိပေါက်ချောင်းရွာရှိသည်။ ။

ကျွန်မတို့ ရွာသည် ‘ဥမ္မာဒန္တပျို့’ကို ရေးစပ်သီကုံးခဲ့သော ဆရာရွှန်းအပိုင်စား ဆီမီးခုံရွာ၊ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ ပထမစစ်ပွဲ စစ်ပြေငြိမ်းစာချုပ် ချုပ်ဆိုခဲ့သည့် ရန္တပိုရွာ၊ ယောမင်းကြီးဇာတိ ရွာပုလဲရွာ စသည့် ရွာသုံးပွင့်ဆိုင် အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်မှာ ရှိနေတာကိုပဲ ဘာရယ်မသိ ကျွန်မ ဂုဏ်ယူနေတတ် သည်။ ။ ကျွန်မတို့ ရွာကလေးက သမိုင်းမဝင်သော်လည်း သမိုင်းရှိသော ရွာကလေးပဲ ဖြစ်သည်။ ။

‘ဥဒယ’ဆိုသည့် ရွာအမည်ကလေးကို ကျွန်မ အလွန်မြတ်နိုးသည်။ ။ မြန်မာအက္ခရာစာလုံးတွေ ကြားမှာ သုံးနှုန်းခဲ့သော စာလုံးသုံးလုံးကို ပူးပေါင်းစုစည်း၍ ထားသော ဥဒယ။ ဥဒယဆိုသည် ကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြည့်ဖို့ ရာကလည်း အလွယ်တကူနှင့် မရ။ ပါဠိသက် ဝေါဟာရ အဘိဓာန်ကျမ်းမှာ တော့ ဥဒယဆိုသည် မှာ ပါဠိစကားလုံးဖြစ်၍ ‘ထွက်ပေါ်ရာ’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည် ဆို၏။ ဒါကလည်း ကျွန်မ အရွယ်ရောက်မှ သိလာရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဥဒယဆိုတာ ဘာမှန်းမသိ။ ရွာကလည်း မသိကြပါ။

"မသိပေါင်အေ ... တို့ မွေးကတည်းက ဥဒယဆိုလို့ ဥဒယသာ ... ဘာရယ်လို့ တော့ မဆိုနိုင် ပေါင် ... ညည်းဘကြီးများ မေးကြည့်ပါလား

"

ကြီးတော်ကတော့ မသိတာကို မသိကြောင်းဝန်ခံသည်။ ဗေဒင်ဆရာ ဘကြီးမုန်းကတော့

"ဗေဒင်စကားဟဲ့ ... ဥဒယလာဘ်ကို ဆိုသာရယ်၊ လာဘ်ကောင်းသယ်ပေါ့"

ဟု မယုတ်မလွန်ဖြေသည်။ ဘကြီးချောကတော့ ရွာစွဲကြီးသည်။ ရှေ့မီနောက်မီဖြစ်သည်။ စာပေဗဟု သုတ လောကီလောကုတ္တရာ နှံ့စပ်သည်။

"ငါ့မြေးရဲ့ ဥဒယဆိုတာ ဥဒည်းအရပ်ကွဲ့။ အရှေ့ နေထွက်တဲ့ အရပ်ကိုဆိုသာ။ မြစ်အနောက် ဘက် ကမ်းသားတွေက မြစ်အရှေ့ဘက်ကမ်းကို ပြောင်းလာကြရသယ် ... မိုးမကောင်း ချောင်းမစီးလို့ ထင်တာပဲ။ တို့အရှေ့ဘက်ကမ်းက လူပညာရှိ ရဟန်းပညာရှိပေါသယ် ... ဆန်ရေစပါးများ သယ် ... မြက်ကောင်း ရေကြည်ပေါသယ်။ ဥဒည်းအရပ်ကို ပြောင်းကြစို့လို့ စကား စရာက သည် ရွာကို ဥဒည်း အရပ်ခေါ်ကြသာ ... သည် ကမှ ဥဒယ ဖြစ်လာသာပေါ့"

ဟု ဖြေသည်။ ကျွန်မတို့ ရွာက ဆန်ရေစပါးပေါသည်။ မြက်ကောင်း ရေကြည်ပေါသည် တဲ့ လား။ ပါဠိသက် ဝေါဟာရအဘိဓာန်မှာ တော့ သည် လိုဖြစ်သည်။

ဥဒည်း ... နေထွက်ရာတောင်

"ငါးထွေမာရ်လှည်း၊ အောင်မြေဇည်းဝယ်၊ ဥဒည်းပြုဗွာ၊ ရှေ့မျက်နှာက"

"ဘိုးဘိုးတန့်ကြည်၊ ဥဒည်ပြုဗွာ၊ တောင့်သာသင်းပွင်း"

"မာရဝိဇည်း၊ စိန်ပြတည်းထက်၊ ဥဒည်းနေရဏ်"

"တစ်ဆင့်တစ်ဆင့်၊ ဥဒည်းနှင့် လျှင်၊ နှိုင်းချင့်ညီဘိ၊ ရဝိမည်သာ၊ သူရိယာသည် "

"ဥဒည်တောင်ထိပ်မှ ပေါ်ထွန်းသော နေလှလင်ကဲ့သို့သော"

ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ရွာ သူ့ရွာ အနိုင်စကားပြောကြလျှင် ‘ပန်းမှာ မဉ္ဇူသက၊ တောင်မှာ ဂန္ဓာမာဒန၊ မိုးမှာ ပေါက္ခရဝဿ၊ ရွာမှာ ဥဒယ’ဟု အဘသင်ထားသလို ပြောတတ်မြဲဖြစ်သည်။ ။ သည် လို ဆိုတိုင်း အဘက အင်မတန် သဘောကျတာ ကျွန်မ မှတ်မိပါသည်။ ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ရွာကို စွဲလမ်းလွန်းလှသည်။ ။

ကျွန်မ၏ ရွာစွဲစိတ်နှလုံးမှာ ငယ်ဘဝကစ၍ သန္ဓေတည်ခဲ့သည်။ ။ ကျွန်မတို့ မိဘဘိုးဘွားဘီဘင် များ ၏ ဇာတိပဝတ္တိမြေအရင်းဖြစ်သော ကျေးလက်၏ စရိုက်များမှာ လည်း ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးသားများတွင် မွေးကတည်းက စီးဝင်ပျံ့နှံ့နေခဲ့သည် ဟု ထင်ပါသည်။ ။ မြို့ပြတွင် ကြီးပြင်းနေထိုင်သူ ပေမဲ့ ကျွန်မ ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရွာမှာ အနေများ ခဲ့သည်။ ။ နွေရာသီ မြို့ကျောင်းတွေပိတ်လျှင် အဘိုးအဘွားများ နှင့် တကွ ကျွန်မဆွေမျိုးများ ရှိရာ ရွာကလေးဆီသို့ ကဆုန်ပေါက်ပြန်မြဲ။ ရွာမှာ တစ်နှေလုံး နွားကျောင်းရင်း၊ မြေပဲကောက်ရင်း၊ ဆော့ကစားရင်း အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့ရပုံများကို မမေ့ နိုင်ပါ။ လွတ်လပ်ကျယ်ပြောသော ကျေးလက်၏ စိမ်းဖန့်ဖန့်အရသာကို ကျွန်မ မက်မောခုံမင်ခဲ့ရတာ ကလည်း ဒါတွေကြောင့် ပါပဲ။ ကျောင်းတွေဖွင့်၍ မြို့သို့ပြန်ရတိုင်း ကျွန်မ ငိုရမြဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ အဖေ့ ရေဒီယိုကလေးက နံနက်ချိန်ခါ တေးသံသာ အစီအစဉ်လာလို့ အဆိုတော်လှလှရီ၏ ‘မယ်တို့ ရွာ’ သီချင်း ကလေးလာလျှင် ကျွန်မမှာ ရွာကို လွမ်းလွန်း၍ မျက်ရည်ဝဲမိပါသည်။ ။

"မယ်တို့ ရွာ သာစခန်းကို အလည်လာစမ်းပါကွယ် ... မြရောင်ချယ် လယ်ယာတလင်းနဲ့ ကန်သင်းရိုးတစ်လျှောက်ဝယ် ... ထနောင်းပင်တွေ အသွယ်သွယ်ဖူးကြတယ် ပွင့်ကြတယ် ... ပွင့်ကြတယ် ဖူးကြတယ် ... ကြည်နူးလို့ စိတ်ဝယ်ပျော်မဆုံးတယ်"

ကျွန်မနှုတ်ကပင် တိုးတိုးဖွဖွ ဆိုညည်းနေမိတတ်ပါသည်။ ။ မြစ်ပြင် မှာ ငွေရောင်လှိုင်းအိကလေး တွေ ဂယက်ထနေသလို ကျွန်မရင်တွေလည်း တဖျပ်ဖျပ်ခုန်နေသည်။ ။ ငယ်ငယ်ကလေးဘဝကို ချက်ချင်းကြီး ပြန်ရောက်သွားလို့ လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ် ခံစားရသည်။ ။ မရောက်တာကြာပြီဖြစ်သော ရွာကလေးကတော့ ကျွန်မကို စိမ်းနေမည်မထင်ပါ။ ရွာကလေးက ကျွန်မကို နားလည်မြဲဖြစ်ပါသည်။ ။ နွေးထွေးသော အညာက ဆွေမျိုးများ ၊ ရွာဦးထိပ်က ရွာသာညောင်ပင်ကြီးနှင့် ကျွန်မ အသည်းနှလုံးမှာ အစွဲလမ်းဆုံးဖြစ်သော ဆရာတော့ကျောင်းပေါက်ဝက သော်ကပင်ကြီးနှစ်ပင်။ နွေဦးရာသီမှာ စိမ်းနုနု ရွက်သစ်များ နှင့် အတူ သော်ကပန်းဖူး အခိုင်အခိုင် အဆုပ်အဆုပ်ကြီးတွေကြောင့် ကျွန်မအားတွေရှိရမြဲ ဖြစ်သည်။ ။ ပွင့်အန်ချိန်တန်လျှင်တော့ စိမ်းညိုနေသော ကတ္တီပါရွက်သစ်တို့ ကြားမှာ ပတ္တမြားအသွေးလို နီစွေးနေသော သော်ကပွင့်တွေကို ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ရတတ်ပါသည်။ ။ သည် အခါ ဘာရယ်မသိ ကျွန်မ ရင်ထဲတွင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုတွေနှင့် အတူ ဝါးတံချူနှင့် ပန်းခိုင်အဆုပ်အဆုပ်ကြီးတွေကို ဆွတ်ချူ ပန်ဆင်ခဲ့ရပုံတွေကို သတိရမိ၏။ သည် သော်ကပွင့်တွေက ကျွန်မတို့ ရွာကလေး၏ အောက်မေ့စရာ သင်္ကေတလို့ ပဲ ကျွန်မရင်မှာ ထင်ဟပ်နေတော့သည်။ ။

"ပလိစ် အိတ်ကန်စ် ကျူးမီ မိတ်(က်)ဝေး"

စိတ်ကူးထဲမှာ ကျွန်မ ဘယ်လောက်ပျော်ဝင်နေမိသည် မသိ။ ကျွန်မ

ဘေးမှာ နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်က သူ့နေရာသွားဖို့ ကျွန်မကို ခွင့်
တောင်းနေတာကိုပင် သတိမထားမိလိုက်။

"အို ... ဆောရီး"

ကျွန်မ နေရာမှ ထ၍ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည် ။ သည် တစ်ခေါက်
ကျွန်မ စီးလာသည် မှာ ‘ရွှေ ကိန္နရီ’ သုံးထပ်သင်္ဘောကြီးဖြစ်သည် ။ ကျွ
န်မတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သည် လိုသင်္ဘောကြီးတွေ မရှိ သေးပါ။
ရွှေကိန္နရီက မန္တလေးမှ ပုဂံညောင်ဦး ပြေးဆွဲသော အထူးရေယာဉ်။ နိုင်
ငံခြားသား ခရီးသည် များ အထူးသဖြင့် စီးလေ့ရှိကြသည့် သင်္ဘောလည်း
ဖြစ်သည် ။ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးမှာ နိုင်ငံခြားသား ခရီးသည် တွေနှင့် ပြ
ည့်နက်နေသည် ။ ကျွန်မစိတ်ထင် လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်လောက်ပ
င် ရှိမည် ထင်သည် ။ သည် ခရီးသည် တွေ ပိုသည့် လက်မှတ်ဖြင့် ကျွန်မ
တို့ က စီးကြရသည် မို့ မြန်မာခရီးသည် ကတော့ နှစ်ဆယ်လောက်ပဲရှိ
သည် ။ ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည် ။ တက
ယ် လို့ များ ကျွန်မသာ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ခုခုမှာ တာဝန်အရ သွား
ရောက်နေထိုင်ပြီး သည် လို နိုင်ငံခြားသူတွေကြားမှာ နေရမယ်ဆိုရင်
ကော ...။ အတွေးနှင့် ပင် ကျွန်မ သွေးလန့်သွားမိသည် ။ ပြီးတော့ ကျွန်
မချစ်သော ရွာကလေးကို အလိုလို လှမ်းဆုပ်လိုက်မိသလို ဖြစ်သွားရသ
ည် ။ ဒါက မျိုးချစ်စိတ်နှင့် မဆိုင်ပါ။ ဇာတိသမုဒယစိတ်နှင့် သာ ဆိုင်မ
ည်ထင်ပါသည် ။

"ငါ နေရာပြောင်းထိုင်တော့မလို့ ... တိုးဒစ်တွေကြားထဲ ငါမနေတ
တ်ဘူး ... ဟိုးအနောက် ပဲ့ပိုင်းက ကိုယ့်လူကိုယ့်ချင်းပဲ သွားထိုင်မယ်"

အမေက သူ့အထုပ်ကလေးကို ရင်မှာ ပွေ့ပြီး နေရာပြောင်းသွား
တော့ ကျွန်မမှာ ရယ်ရသေး၏။ မေမေလည်း ကျွန်မလို ခံစားမိနေမှာ အ

သေအချာပါပဲ။ နိုင်ငံခြားသားကတော့ တစ်လမ်းလုံး ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်နှင့် မြန်မာ့ကျေးလက်ရှုခင်းတွေကို အဝေးကနေ ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ် ရိုက်နေသည် ကော။ ကျွန်မက တို့ တိုင်းပြည်က လှသလားလို့ မေးတော့ သူက Very Nice တဲ့ ။ ပြီးတော့ မင်းတို့ တိုင်းပြည် မှာ တော့ ဟောသည် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးက အလှဆုံးပဲလို့ ဆိုလိုက်သေးသည် ။ သူ့ဟာသူ အရိုင်းအတိုင်း စီးဆင်းနေတာကိုက လှနေတာတဲ့ ။ Untamed River ပေါ့။ ကျွန်မရော သူပါ ဧရာဝတီကို တစ်မျှော် တစ်ခေါ်လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ မွန်းတည့်နေရောင်အောက်မှာ ရွှေရည်တွေ ဆမ်းထားသလို ဖြိုးဖြိုး ဖျတ်ဖျတ်နှင့် တလက်လက်ခါနေသော ဧရာဝတီကြောင့် ကျွန်မကိုယ်ကို မတ်လိုက်မိသည် ။ ဧရာဝတီက ကျွန်မတို့ အတွက် ဂုဏ်ယူစရာ မြစ်တစ်စင်းတဲ့ လား။ ကျွန်မ မြင်ဖူးနေကျ ဧရာဝတီသည် ပင် ကနေမှ ပို၍ လှနေသည် ထင်မိ၏။

"ဘော် ... ဘော် ... ဘော်"

ဆီမီးခုံအထွက်မှာ သဘောကြီး ဥဩဆွဲလိုက်တော့ ကျွန်မ အလိုလို ထရပ်မိပါသည် ။ ကွဲအက် တုန်ရီနေသော သဘောဥဩသံက ကျွန်မရင်ကို လှိုင်းထသွားစေသည် ။ သဘောကုန်းပတ် သံလက်ရန်း ဘက်ကို ထွက်ရပ်ရင်း ရွာစဉ်တွေကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည် ။ ကျွန်မရှေ့တည့်တည့်မှာ စားကြူးရွာ စွန်က ‘ပေါက်အို’ နတ်နန်းကြီးကို သွားခနဲ မြင်လိုက်ရသည် ။ ကြီးမားသော ညောင်ပင်အုပ်အုပ်ကြီး အောက်မှာ ရွှေရောင်တစ်စ လင်းလက်နေသော စေတီကလေးနှင့် မြစ်ဘက်ကို ကျားကန်ထားသော ရေကာအုတ်တံတိုင်း ဖြူဖွေးဖွေးကြီးက ကျွန်မ၏ ရွာပြန်မြင်ကွင်းတွေထဲတွင် ပထမဆုံး စွဲလမ်းရသည့် မြင်ကွင်းဖြစ်သည် ။ သည်ပေါက်အိုနတ်က ကျွန်မတို့ တစ်နယ်လုံးဆိုင်သည့် ပိုင်သည့် နတ်မို့ ရွာရောက် တိုင်း ကျွန်မတို့ မဖြစ်မနေ သွားရောက်ဦးတိုက်ရသည့် နတ်ကွ

နန်းလည်း ဖြစ်သည်။ ။ ရွာမပြန်ဖြစ်ခဲ့လျှင် တောင် ကိုယ်ရှိနေရာအရပ်က
နေ လက်ဖက်တစ်ရိုး၊ ကွမ်းရိုးတစ်ညာ လှမ်းပြီး ပူဇော်ပသကြရသည်။ ။
ဘာကြောင့် ရယ်တော့မသိ။ အိမ်မှာ မကောင်းသည့် အတိတ်၊
နိမိတ်များ ရှိသည် ထင်လျှင် မေမေကတော့ ပေါက်အိုနတ်ကို လက်ဖက်
ဆီဆမ်းကလေး လှမ်းပြီးတင်တတ်သည်။ ။

"ငါတို့ နတ်က သိပ်သဘောကောင်းသာအေ့ ... နန်းထိနန်းရောက်
မလာနိုင်လို့ သည် ကနေ လှမ်းတောင်းပန်လည်း ကျေနပ်သယ်ရယ် ...။
အဲ တစ်ခုတော့ရှိရဲ့ ... အိမ်ထောင်များ ပြုလို့ တစ်ခြား နယ်သား ဆိုရင်
တော့ သူ့နတ်ကွန်း လက်ထိလက်ရောက် သွားပြရသယ် ... လူသစ်များ
တိုးပါသယ် ပေါ့အေ့ ... အပ်ရသာ ...။ မအပ်မိလို့ ရှိရင်တော့ ကိုင်တတ်
သယ် ... ဒါပေသိ ကိုယ့်လူမကိုင်ဘူးတော့ ... တစ်စိမ်းကိုကိုင်သာ "

ကျွန်မဒွေးလေး ဒေါ်ဇီးကွက်၏ ပြောစကားကို ကျွန်မရယ်ချင်မိသ
ည်။ ။ နတ်က ဒွေးလေးပြော သလို ဟုတ်မဟုတ် မသေချာသော်လည်း
သည် ပုံအတိုင်းဆိုရင်ဖြင့် ကျွန်မတို့ နတ်က အမျိုးချစ်နတ် ဖြစ်နေတော့
သည်။ ။ ပေါက်အိုနတ်ကွန်းဆီကို ကျွန်မ လက်အုပ်ချီ ဦးခိုက်လိုက်ပါသ
ည်။ ။ ပေါက်အိုနတ်ဆို သည် ကို ကျွန်မ မမြင်ဖူးသော်လည်း ကျွန်မတို့
အဘိုးအဘွား အဖေအမေတို့ ယုံကြည်ကိုးစားခဲ့ကြသော ရိုးရာယုံကြည်
မှုတစ်ခုကို အရိုအသေပြုမိခြင်းပဲဖြစ်သည်။ ။ ပေါက်အိုနတ်ကွန်းကိုလွန်
လျှင် စိမ်းညို အုပ်မည်းနေသော ရွာတန်းရှည်ကလေးများကို တွေ့ရပြီဖြစ်
သည်။ ။ မကြာမီမှာ ကျွန်မရွာကို ရောက်တော့ မှာ ပါလား။

"အိတ်တွေ ခြင်းတွေ ထုတ်ထားတော့ ဂင့်ဂဲကို ကပ်တော့မယ်"

အမေက ပစ္စည်းပစ္စယကလေးတွေ သိမ်းဆည်းရင်း ကျွန်မကို
လှမ်းပြောသည်။ ။ ကျွန်မတို့ ရွာကို ရောက်ဖို့ တစ်ရွာကျော်ရဦးမည်ဖြစ်

သော်လည်း အမေကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည် ။ ဪ ...
ရွာမှာ မွေး၊ ရွာမှာ ကြီးပြင်း၊ ရွာမှာ ပဲ အိမ်ထောင်ကျခဲ့သော ဥဒယရွာသူ
စစ်စစ်ကြီး အမေကတော့ တကယ့်ကျေးလက်တောသူမကြီးလို တဘက်
ကြီးကို ခေါင်းပေါင်းပြီး ထဘီကို တိုတိုဝတ်ကာ ဒေါင်းတိ မောင်းတိကြီး
ပါပဲလား။ ကျွန်မကတော့ ပစ္စည်းတွေကို လှည့်မကြည့်နိုင်သေး။ ကျွန်မ
တို့ ရွာတည့်တည့်ကို ရောက်တော့ ခေါင်းစည်းပဝါကလေးကို သင်္ဘော
ပေါ်ကနေ ယမ်းပြလိုက်သည် ။ ရွာသောင်ကမ်းစပ်မှာ ရေချိုးနေသူတွေ
ကလည်း အဝတ်များ ဖြင့် ပြန်ယမ်းပြသည် ။ ဒါဆိုလျှင် သည်
သင်္ဘောကြီးဖြင့် ရွာက တစ်ယောက်ယောက် ပါလာတယ်ဆိုသည့် သ
ဘော ပြလိုက်ခြင်းပါ။ ကျွန်မတို့ ကလေးတုန်းကတော့ တဝမ်းပူနှင့် စ
သော သင်္ဘောကြီးတွေနှင့် သွားရလာရသည် ။ တစ်ပြည်ဝ၊ တောသူမ၊
တိမ်တမန်၊ တိမ်တောက်၊ တိုင်းအေး၊ တိုင်းကျော် စသည့် သင်္ဘောကူးတို့
လုံးကြီးတွေ အားလုံးလိုလို ကျွန်မ စီးဖူးခဲ့သည် ။ ရွာတည့်တည့်ရောက်
လျှင် ရွာဘက်လှည့်ကာ ကြိုးအော်ရသည် ။ မြစ်လယ်က သင်္ဘောနှင့် ရွာ
က နီးသည် ဆိုသော်လည်း လေသင့်မှ ကြားနိုင်တာမျိုးဖြစ်သည် ။

"အဘရေ ... အမေကြီးရေ ... ကျွန်တော်တို့ ပါ လာပြီဗျို့"

"ကြီးတော် ... မမထိုက် ... လှည်းကြိုလွှတ်လိုက်ဦးဗျို့"

အသံတစာစာနှင့် အော်ကြဟစ်ကြလျှင် ရွာဘက်ဆီက ဗလုံးဗထွေး
အော်သံတွေကိုလည်း သင်္ဘောစက်သံကြားက ကျွန်မတို့ ပြန်ကြားရတ
တ်သည် ။ အခုတော့ ကျွန်မ အသံတစာစာလုပ်ရမည့် အရွယ်မဟုတ်
တော့ ရေချိုးဆိပ်ကို အဝတ်ကလေး ယမ်းပြရုံသာ။ ဟိုတုန်းက ပြည်ကူး
တို့ သင်္ဘောတွေ က ရွာခြေကပ်ပြီး မောင်းကြသည် ။ အခုတော့ တစ်ပြန့်
တပြောရှိနေသည့် သဲသောင်ပြင်ကြီးက ကျွန်မတို့ အသံလှိုင်းတွေကို ရွာ

ဆီရောက်အောင် ကဲ့ယူသယ်ဆောင်မပေးနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်မတို့ ရွာက သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းရွာ မဟုတ်။ ရွာကိုလွန်ပြီးမှ အတော်လှမ်းသော ဂဏ့်ဂဲ ရွာမှာ မှ သင်္ဘောဆိပ်ရှိသည် ။ ကျွန်မတို့ ရွာကို လာမည့် အကြောင်းကို လည်း ကြိုပြီး လူကြိုပါးမထားမိ။ ဂဏ့်ဂဲရောက်မှ ပဲ ကြိုသလို သွားရ တော့မည်။

ဂဏ့်ဂဲဆိပ်ကမ်းကို သင်္ဘောကပ်တော့ နေ့လယ်ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးပြီးပြီ။ အညာနေက ခေါင်းပေါ် တည့်တည့် ရောက်နေပြီ။ အမို့လိုက် အထစ်လိုက် လှိုင်းထနေသော သဲပူပူသောင်ထုကြီးကလည်း ကြောက်ခမန်းလိလိ။ ပူပြင်းလှသော အညာနွေ၏ စပ်ပူစပ်လောင် အရသာကို ကျွန်မတို့ ကျောရိုးထဲ စိမ့်ဝင်အောင် ခံစားလိုက်ရသည် ။ တံလျှပ်တွေက ချောင်းချောင်းထနေပြီး သဲအပူက မြင်ကွင်း တစ်လျှောက် ဟပ်ဟပ်ပြေးနေတော့သည် ။

"ဟိုတုန်းက ... ဂဏ့်ဂဲသင်္ဘောဆိပ်မှာ ကုက္ကိုပင်ကြီးရယ်၊ ဆီးပင်တွေ ရယ်ရှိတော့ အရိပ် ကောင်းကောင်း ရသယ်။ အခုတော့အေ ထွန်းလာလိုက်တဲ့ သောင်ကြီးက ရွာနဲ့ တော်တော်ဝေးသွား သာပဲ"

အမေကတော့ အပူဒဏ်ကို ခံနိုင်ပုံမရ။ တစ်ချိန်က သည် မြေ သည် ဒေသမှာ ကြီးပြင်းခဲ့သူ ဖြစ်သော်လည်း ကျောကွဲအောင်ပူသည့် အပူဒဏ်ကို တောင့်ခံနိုင်ပုံမပေါ်။ သောင်ပြင်မှာ ကုတ်ကုတ် ကတ်ကတ်ထိုးထားသော ထန်းလက်တစ်ဖက်ရပ် တဲကလေးအရိပ်မှာ ဝင်ခိုသည် ။ သည် တဲကလေးက သင်္ဘောဆိပ်ဖြစ်သည် ။ ဆိပ်ကမ်းအမှတ်အသားလည်း ဖြစ်သည် ။ သင်္ဘောလက်မှတ်ရောင်းသည့် ရုံးခန်းလည်း ဖြစ်သည် ။ ခရီးကြိုဇရပ်လည်း ဖြစ်သည် ။ ကျွန်မကတော့ ရွာဘက်သွားဖို့ ကူးတို့ လှေရှာရ သည် ။ ကူးတို့ လှေကလေးတွေ

က တစ်ဖက်ကမ်း ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပန်းညိရွာ၊ ကြောင်ဖြူရွာ၊ နဲ့မှုတ်ရွာ ဘက်တွေဆီ ကူးသော ကူးတို့ လှေ၊ ကိုင်း၊ ရန္တပိုရွာများ သို့ စုန်ဆင်းမည့် ကူးတို့ လှေနှင့် ကျွန်မတို့ ရွာတွေ ဘက် ဆန်တက်မည့် ကူးတို့ လှေ စသဖြင့်အစုံရှိသည်။ ။ ကူးတို့ လှေ မရလိုက်လျှင် လှည်းငှားရမည်ဆိုဦး တော့ ဂဏ့်ဂဲရွာထဲတက်ပြီး လှည်းငှားရမည့် ခရီးက မတွေ့ဝံ့စရာ။ သဲပြင်ကြီးကို ကုန်းရုန်းသွားရမှာ ကိုက ကြောက်စရာ။ လန့်စရာ။

"ဟိုဟာ ... ပြည့်မောင် မဟုတ်လား"

အမေက သင်္ဘောနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ကပ်ထားသော စက်လှေပေါ် ကလူကို လက်ညှိုးထိုးပြ သည် ။ ဖျင်တဘက်ကြီးကို ခေါင်းပေါင်းထားသော ဦးလေးဦးပြည့်မောင်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်မ ဝမ်းသာသွားသည် ။ အသားတွေ ညိုမည်းနေသည် ။ ခေါင်းပေါင်းကြီးက လိုအပ်တာထက် ပိုကြီးနေ သည် ။ ပဲ့ထောင် စက်လှေကလေးကတော့ လတ်နေသေးသည် ။

ကျွန်မက လှမ်းခေါ်တော့ သူက ဒူးဆစ်လောက်ရှိသည့် မြစ်ရေထဲ ရုန်းကန်ဆင်းကာ ပြေးလာ သည် ။ ကျွန်မတို့ သားအမိကိုမြင်တော့ အံ့သြနေပုံလည်း ရသည် ။ သူ့အပြုံးက ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ခေါက်ဆွဲသုပ်ရောင်းတုန်းက အပြုံးမျိုး။ ခေါက်ဆွဲသုပ်သည် ဦးပြည့်တစ်ယောက် စက်လှေပိုင်ကြီး ဖြစ်နေပြီလား။

"မထူး မှုတ်လား။ နင်တို့ ဟာ ဆိုင်မဆင့်ပုံမဆင့်နဲ့ ။ ရွာကို ပြန်လာကြသာလား"

ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းတွေကို သူ့စက်လှေပေါ် အခေါက်ခေါက်အခါခါ သယ်ပို့ရင်းဖြင့် သူဝမ်းသာနေပုံ ရသည် ။ ဦးပြည့်မောင်သည် အမေ၏

မောင်နှမဝမ်းကွဲ တော်စပ်သူဖြစ်သည် ။ သူပုံက အရင်ကအတိုင်း။ ရွာရက်ကန်းသည် ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီပုဆိုးနှင့် ဖျင်တဘက်ခေါင်းပေါင်းကြီးနှင့်ပင်။ အမြဲပြီးရှင်နေတတ် သော သူ့မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းကြီးကလည်း ဟိုတုန်းကလိုပဲ ဆီရောင်ထနေလိုက်တာ တပြောင်ပြောင်။ ထူးခြားတာကတော့ သူ့ကူးတို့ လှေကလေးပဲဖြစ်သည် ။

"ဦးပြည့်စက်လှေလား။ သူဌေးဖြစ်နေပြီပေါ့လေ"

ကျွန်မက မေးလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာဝင်းပသွားသည် ။ သူ့အပြီးက သူ့စက်လှေလို အားတွေရှိ လှသည် ။ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက ဦးပြည့် ရုန်းခဲ့ကန်ခဲ့ရတာတွေကို ကျွန်မမျက်စိထဲ မြင်ယောင်လာမိပါ သည် ။ ခံတောင်းပက်လက်ကြီးနှစ်ခုကို ထမ်းပိုးနှင့် ဆိုင်းပြီး ထမ်းကာ ရွာစဉ်လှည့်၍ ခေါက်ဆွဲသုပ် ရောင်းခဲ့သူဖြစ်သည် ။ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်က သူ့ခေါက်ဆွဲဆိုင်းထမ်းကြီး ရွာထိပ်ညောင်ပင်ကြီးအောက် ရောက်လာလျှင် ပျော်ရစမြဲ။ ရွာတွေမှာ က များ သောအားဖြင့် ငွေကြေးကို မသုံးစွဲကြပါ။ ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ရွာက ထွက်သည့် ပဲကို လှောင်ထားသည့် ပုတ်တောင်းကြီးတွေထဲက ကော်ခပ်ပြီး တစ်စလယ်ဖိုး၊ တစ်ခွက်ဖိုး ဝယ်စားကြသည် ။ ခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲကို ပဲတစ်စလယ်တန်ဖိုးသင့်၍ ရောင်းကြ ဝယ်ကြသည် ။

ဦးပြည့်၏ ‘ခေါက်ဆွဲ’ဆိုသည့် တုံးတိတိ ခပ်သြသြ ဈေးအော်သံကြားလျှင် ကျွန်မသည် ညောင်ပင်အောက် ကစားနေရာမှ အိမ်ကို လစ်ခနဲပြန်ပြေးပြီး လူကြီးတွေအလစ်မှာ ပုတ်တောင်းထဲက ပဲတစ်စလယ်ကို ထဘီခါးပုံထဲ ထည့်လာခဲ့ရုံသာ။ ပဲတစ်စလယ်ကို ဦးပြည့် ခံတောင်းထဲ သွန်ထည့်လိုက် သည် နှင့် ကျွန်မတို့ ခေါက်ဆွဲစားရပြီ။ သူ့ ခံတောင်းထဲက ပဲမျိုးစုံကို ပုဆိုးဟောင်းကလေးနှင့် ကန့်ထား ကာ

အမျိုးအစားခွဲထားသည်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မတို့ ကလေးတွေကြောင့် သူခံတောင်းထဲတွင် ပဲအဖြူ ပဲအနီတွေ ရောထွေးသွားတတ်သေးသည်။ သည် လိုဖြစ်သွားလျှင်လည်း ဦးပြည့်ကတော့ ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံး နဲ့ ပါပဲ။ ရွာက ခေါက်ဆွဲသုပ်ဆိုတာကလည်း မြို့လို အသားငါးပါသည် မဟုတ်ပါ။ ခေါက်ဆွဲဖတ်ရယ်၊ ကြက်သွန်နီဆီချက်ရယ်၊ မုန့်ကြွပ်ကြော်ရယ်၊ သခွားသီးစိမ်းကလေး၊ နံနံပင်ကလေး၊ င်ပြာရည်ကလေး၊ ပဲမှုန့်ကလေးနှင့် နှယ်ဖတ်ထည့်ပေးလိုက်လျှင် ခေါက်ဆွဲသုပ်ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ခါတရံ ဗယာကြော် ကွင်းကြီးတွေ ချေမွထည့်တတ်ကြသည် လည်း ရှိ၏။ ကလေးတုန်းကတော့ ဦးပြည့်၏ ခေါက်ဆွဲသုပ် သရေစာက ကျွန်မတို့ အတွက်အကောင်းဆုံးပင်ဖြစ်သည်။

နောက်တော့ ဦးပြည့်သည် ခေါက်ဆွဲထမ်းပိုးကို ပခုံးမှ ဖြုတ်ကာ ကူးတို့ လှေကလေးထောင် သည်။ လက်လှော် လှေသေးသေးကလေးသာ ဖြစ်၏။ ပြည်ကူးတို့ သင်္ဘောကြီးတွေ ဆိုက်ကပ်ရာ ဆိပ်ကမ်းက သောင်ခုသွားသဖြင့် ရွာတွေနှင့် ဝေးသွားခြင်းကြောင့် ကူးတို့ လှေကလေးတွေ လိုအပ်စွာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ် ရွာပြန်တုန်းက ဦးပြည့်၏ ကူးတို့ လှေကလေးကို ကျွန်မ စီးခဲ့ရသေးသည် မဟုတ်လား။ အခုတော့ စက်တပ် ပဲ့ထောင်လှေနှင့် ဟန်ကျပန်ကျဖြစ်နေသော ဦးပြည့်ကို တွေ့ရတာ ကျွန်မ ဝမ်းသာနေမိသည်။ သို့သော် လူပုံကတော့ ဟိုတုန်းကလို ပုံရိုးကြီးနှင့် စကားပြောတာ ဆိုတာ ခပ်လေးလေး အသံဩဩ ဝါးဝါးကြီးနှင့် ပင်။ အသက်ကလေးတော့ ရရှာပြီ။

"ဟိုတုန်းက ညည်းလည်း မှတ်မိသားပဲ။ ခေါက်ဆွဲသုပ်ကလေး ဘာလေးရောင်းခဲ့ရတုန်းက တော့ သည် လို မနက်ထမင်း ညထမင်းပါပဲဟာ။ သူများ ရွာတွေ ကူးတို့ လှေတွေထောင်ကြတော့ ငါလည်း ရှိသလေးရောင်းချပြီး လှေကလေးတစ်စင်း ဝယ်လိုက်သယ်။ ပို့ရသာပေါ့ဟာ..."

နောက်တော့ သင်္ဘောကြီးတွေမိပြီး ငါလည်း သည် စက်လှေကလေး ဝယ်လိုက်နိုင်သာပဲ။ အခုတော့ သားအဖတစ်တွေ မနက်ထမင်း ညထမင်း မကဘူး ငါတူမရဲ့ ။ အသက်ရှူတော့ ချောင်သယ်ပြောပါတော့"

သူ့စက်လှေကလေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဦးပြည့်က ဂုဏ်ယူနေပုံလည်း ရသည် ။ သောင်ကမ်းပါးခြေ မနီးမဝေးမှ ကပ်မောင်းလာရင်း ရွာဆိပ်သို့ ရောက်လာတော့သည် ။ ရွာဆိပ်ကမ်းကို စက်လှေကပ်ကပ် ချင်း ကျန်မမျှော်ကြည့်နေကျ သော်ကပင်ကြီးနှစ်ပင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည် ။ ကျန်မ၏ ငယ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပုံရိပ်အဖြစ် စွဲလမ်းနှစ်သက်ခဲ့ရသော သော်ကပွင့် နီနီခဲခဲတွေကို မတွေ့ရပါ။ ပွင့်ချိန်မတန်သေးလို့ ပဲဖြစ်မည်ထင်သည် ။ ရွာညောင်ပင်နှင့် သော်ကပင်ကြီးတွေက ဥဒယရွာ၏ အမှတ်တရ နိမိတ်ပုံ။

"အစ်မတို့ ဘယ်နှရက်လောက်နေမှာ တုံး ကျုပ် ရေနွေးသောက်ခေါ်ဦးမယ်"

ကျန်မတို့ ရွာတွေ၏ ထုံးစံ ဧည့်သည် လာလျှင် ရေနွေးသောက် ခေါ်တတ်ကြသည် ။ ရေနွေး သောက်ဆိုသည် မှာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဝိုင်းကို ပြောခြင်းဖြစ်သည် ။ အိမ်ကိုဖိတ်၍ တတ်စွမ်းသမျှ မုန့်ပဲ သရေစာ တည်ခင်းကျွေးမွေးရင်း ရောက်တတ်ရာရာ အာလာပသလ္လာပ တရင်းတနှီး စကားပြောကြ ဆိုကြခြင်းဖြစ်သည် ။ ဟိုတုန်းက နေခဲ့ထိုင်ခဲ့ သွားခဲ့လာခဲ့အကြောင်းတွေပါမည်။ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်း ငယ်ပေါင်းများ အကြောင်းပါမည်။ ပျော်ခဲ့ရွှင်ခဲ့ နေပျော်ခဲ့ဖူးသော ဘဝတွေပါမည်။ လယ်ထဲ ကိုင်းထဲ၊ ထွန်းရင်းယက်ရင်း၊ စိုက်ရင်းကြဲရင်း၊ ပဲနုတ်ရင်း၊ ကောက်သင်းကောက်ရင်း ဆဲကြဆိုကြ နောက်ပြောင်ခဲ့ကြသည့် အကြောင်းတွေပါမည်။ ဆွေမျိုးပေါက်ဖော် တော်တော်သမျှတို့ ၏ င

ယံကျိုး ငယ်နာများ အကြောင်းပါမည်။ သည် လိုစကားဝိုင်းမျိုးက တစ်
နာရီနှစ်နာရီမက တစ်ခါတရံ သန်းခေါင် ချဉ်းလို့ လင်းချင်လည်း လင်း
သွားတတ်သည် ကော။

"ဆယ့်လေးငါးရက်လောက်တော့ နေဦးမှာ ပါကွယ်"

အမေက ရွာခြေကမ်းပါးကုန်းတက်ကို ကျုံးတက်ရင်းဖြေသည် ။ သ
စ်ပင်ကြီး အရိပ်ကြီးပေါ်သော ကျွန်မတို့ ရွာကလေးဘက်ဆီက လေ
အေးကလေး ရိတ်ခတ်လာသည် ။ ရွာမြေကြီးကို ခြေချမိသည် နှင့် ကျွန်
မရင်မှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ တုန်နေမိတော့သည် ။ အဘိုး၊ အဘေး၊ မိကြီး၊
ဖကြီးတို့ နေထိုင် ကြီးပြင်းရာ ကျွန်မ၏ ရွာကလေး။ သဲသောင်ပြင်ကြီး
ကို ပြန်ဦးကြည့်လိုက်တော့ သဲတွေက ပွေးပွေး တောက်နေသည် ။ ဧရာဝ
တီမြစ်ရေက ပြာလဲ့နေသည် ။ ကျွန်မတို့ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သော သောင်
ပေါ်က လမ်းကလေးကတော့ အဝေးမှာ မြွေတစ်ကောင်လို လူးလွန်နေ
သည် ။ ချောမောပြေပြစ်သော မြေမာ လမ်းကလေးအတိုင်း ကျွန်မတို့
ရွာဘက်ဆီ သွားကြသည် ။ ဟိုတုန်းကတော့ သည် ရေစပ်တွေမှာ
ဝါးကြိမ်တောတွေ၊ မြက်ရိုင်းပင်တွေရှိသည် ။ မြစ်ဆိပ်ဆင်း ရေချိုးရင်း
တူတူပုန်းတမ်း ကစားခဲ့ကြ သည့် နေရာတွေ။ ခဲစစ်တိုက်တမ်း
ကစားခဲ့ကြသည့် ချုံပုတ်ခံတပ်နေရာတွေပဲဖြစ်သည် ။ မြစ်ရေထဲမှာ ရေ
ကူးပြိုင်ရင်း ငါးဖမ်းခဲ့ကြပုံတွေကို ကျွန်မ သတိရလိုက်မိသည် ။
ခပ်လှမ်းလှမ်း သောင်စွန်းမှာ တော့ ရေဘဲတွေ (ကျွန်မတို့ ကတော့
ဟင်္သာငှက်လို့ ပဲ ခေါ်သည်) အုပ်လိုက် အုပ်လိုက် ရှိနေကြသည် ။
ဟင်္သာ ငှက်တို့ ၏ ထုံးစံ နှစ်ကောင်တစ်တွဲ၊ နှစ်ကောင်တစ်တွဲ ခုန်ဆွခုန်
ဆွနှင့် အစာရှာနေကြဟန်တူ၏။ တစ်ကောင်တည်း အဖော်ကွဲငှက်က
လေးကတော့ တခြားငှက်စုံတွေနောက်မှ စောင်းငန်းစောင်းငန်းနှင့် လို
က်ရရှာသည် ။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ငှက်တွေကို လိုက်ရေတွက်ရင်း ‘

ဟိုတစ်ကောင်က အပိုကွဲဟု အော်ခဲ့ဟစ်ခဲ့ပေမဲ့ ဘာခံစားချက်မှ မရှိ။ အခုတော့ ရင်ထဲမှာ သင်းကွဲငှက်တစ်ကောင်၏ အထီးကျန်ခြင်း ကို စာနာစိတ်ဖြင့် ကျွန်မ ခံစားယူတတ်နေပြီ။

"ဟေး ... အစ်မကြည်တို့ မိထိုက်တို့ ရေ ငါတို့ ကို လာကြိုကြဦးဟေ့"

"သန်းစိုး ... ခင်မာလွင် ... ဆင့်ဆင့်ဦးတို့ ရေ ... ဝေး ..."

ရွာခြေကိုရောက်တော့ ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက် သံပြိုင်ဟစ် အော်ခေါ်မိကြသည် ။ အညာ နွေပူပူအောက်မှာ ရွာကလေးက အေးဆေးတိတ်ဆိတ်လွန်းလှသည် ထင်ရ၏။ ဘာသံမှ ပြန်မလာဘဲ ငြိမ်သက်နေ၍ ကျွန်မ အံ့သြနေမိသည် ။ တအောင့်လောက်နေတော့ ရေအိုးကြီးရွက်ကာ မြစ်ဆိပ်ဘက် ထွက်လာသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ အနားကိုရောက်တော့မှ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့် ကြသည် ။ ညိုမည်းနေသော မျက်နှာပေါ်ရှိ တင်းတိတ်အကွက်များကြားမှ မျက်လုံးကို မှေးစင်းပြီး ကျွန်မတို့ သားအမိကို အကဲခတ်နေသည် ။

ကျွန်မက နှုတ်ဆက်တာကို ကြောင်ကြည့်နေပြီးမှ သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန်းခနဲ အလန့် တကြား ရိုက်ချလိုက်သည် ။

"ဟင် မထူးကြီး ... ဒေါ်ကြီးမြတင် အဲတော် အံ့ချက်တော့"

ခေါင်းပေါ်က ရေအိုးကြီးကို မြေကြီးပေါ်ချကာ ကျွန်မတို့ အိတ်တွေ ကူသယ်တော့သည် ။ ပါးစပ် ကလည်း ကျွန်မတို့ ရွာမလာတာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်ဆုံးရောက်ခဲ့အခေါက်က အကြောင်းတွေ ကို တဖျစ်တောက်တောက် လုပ်နေတော့သည် ။ မမဥသည် အဖေတူမဝမ်းကွဲ ခေါ်ခင်တုတ်ကြီး (ကျွန်မ တို့ ရွာတွင် ဒေါ်ခင်တုတ်လေးရှိသေး၏) မှ မွေး

သဖြင့် ကျွန်မနှင့် တူဝရီး နှစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သည် ။ မမဥ က အကြီး ဆုံးဖြစ်ပြီး မွေးချင်းမောင်နှမရှစ်ယောက်ရှိသည် ။ မောင်နှမအားလုံး မြို့တွင် နေကြ သော်လည်း မမဥကတော့ ရွာက ခွာ၍ မရသူသာဖြစ်သည် ။

"ညည်းကလည်း နေပူကြီးထဲ ရေခပ်ထွက်လာရသလားအေ့"

"အခုမှ တောပြန်လာသာ ဒေါ်ကြီးရဲ့ ... ဟေး ... ခင်မာလွင်ရေ မထူးတို့ လာသယ်ဟေ့"

ရွာဆီမှ မမဥ၏ အသံက ပဲ့တင်ထပ်ပြန်လာသည် ။ တက်ထရွန်အင်္ကျီအဟောင်းကြီး ကပိုကရို နှင့် ထဘီတိုတိုပါအောင် ဝတ်ထားသော မမဥပုံစံကတော့ ဟိုတုန်းကလိုနှင့် တခြားစီ။ အပျိုတုန်းက ညိုညိုညက်ညက်ကလေးနှင့် ချောသော ခေတ်မီသော မမဥမှာ အခုတော့ ကလေးတွေ ဘယ်နှယောက် ရနေပြီမှန်းတောင်မသိ။ တောထဲက ပြန်လာတာမို့ ချွေးတစိုစို၊ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်နေသော မမဥ ထံတွင် ဘာအလှအပမှ မရှိတော့။ တောပြန်လာခြင်းဆိုသည် မှာ ရွာအပြင် လယ်ကွက်၊ မြေကွက်တွေထဲ က အလုပ်လုပ်ပြန်လာခြင်းကို ပြောခြင်းဖြစ်သည် ။ ကျွန်မတို့ နယ်က လယ်ကွင်းတွေဟု မသုံးဘဲ ‘တော’ ဟု သာ ခေါ်တတ်ကြသည် ။

ရွာစပ်ကိုရောက်တော့ ကျွန်မတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်လာ ကြသည် ။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသလို အော်ကြဟစ်ကြ ပြောကြဆိုကြ၊ လက်ဝါးတွေ တဖြန်းဖြန်းရိုက်ကာ အံ့ဩကြနှင့် တိုးမပေါက်တော့ပါ။ ရွာကို ဝင်ဝင်ချင်း ကျွန်မ ဆော့ ကစားရာ ရွာသာညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်ပါသည် ။ နွေရာသီမို့ ညောင်ပင်မှာ အ

ရွက်တွေ ပြောင်သလင်းခါနေသည် ။ ပင်ခြေမှာ တော့ ညောင်ရွက်ခြောက်တွေ တင်းကြမ်း။ ထိုးထိုးထောင်ထောင် နှင့် အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန် နေသော အကိုင်းအလက်တွေကို မော့ကြည့်ရင်း ညောင်ပင်မြစ်ဆုံကြီးပေါ်ကို ထိုင်ချလိုက်သည် ။ ညောင်မြစ်ကြီးတွေက ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်း မြေကြီးထဲက ကုန်းရုန်းထနေမြဲ။ သည် ညောင်မြစ်ကြီးတွေက ကျွန်မငယ်ဘဝ မှတ်တိုင်ပါပဲ။ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း၊ ဒီထိုးတမ်း၊ ဧည့်သည် လာ အိမ်သူဖယ်ပေးတမ်းကစားရာ ဘုတ်တိုင်ပါပဲ။ ညောင်ပင်ကြီးကကော ကျွန်မကို မှတ်မိသေးရဲ့ လား။ သည် ရွာကလေးက ထွက်ခွာသွားသူတွေကိုကော ချစ်ခင်သေးရဲ့ လား။

ဆွေမျိုးတွေကတော့ ကျွန်မတို့ သားအမိကို ဝမ်းသာအဲလဲနှင့် ကြိုဆိုကြရှာသည် ။ မလာတာ ကြာလို့ အပြစ်တင်သူကတင်၊ မသေလို့ တွေ့ရ မေ့နိုင်ပါဦးမလား ဆိုသူကဆို။ ပွက်ပွက်ညံ့ညံ့နှင့် ပင် ရွာထဲရောက်လာကြတော့၏။ ကျွန်မမှာ တော့ ညောင်မြစ်ဆုံကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ငယ်ဘဝတွေကို အလွမ်းသယ်ချင်သေးသော်လည်း ဆွေမျိုးတွေကို အလွမ်းသယ်ဖို့ က ရှိနေသေးသည် မဟုတ်လား။

(၂)

"ဗျို ... အရီးငွေကြည် သည် မှာ မန်းလေးက ဧည့်သည် တွေ လာသ
ယ်ဗျို။"

လမ်းကနေ ခုနစ်သံချီဟစ်လိုက်သော ခင်ပုအသံက ငြိမ်သက်နေ
သော ရွာကလေးကို လွှမ်းသွား တော့သည်။ ။ ဆူဆူညံညံအသံများကြော
င့် ခုတင်ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော ကြီးတော်ငွေကြည် သည် ကို
ယ်ကို ဆတ်ခနဲမတ်လိုက်သည်။ ။ သူ့ခမျာ မျက်စိမမြင်ရှာတော့ပါ။ ကြီး
တော်၏ ထန်းလက် တံစက်မြိတ်ကလေးအောက် ကျွန်မတို့ ငုံ့ဝင်လိုက်
တော့ ငိုသံက ဆီးကြိုနေသည်။ ။ မျက်စိမမြင်သော် လည်း အသံကြားနှင့်
လွမ်းခြင်း ဖြစ်၏။

"ကိုင်း ... အရီး မျှော်မျှော်နေသယ့် ... မန်းလေးက ညီမနဲ့ တူမ လာ
ပါပြီသယံတော်"

သတင်းလွှမ်းပို့သူကပင် နောက်ကျနေသေးသည်။ ။ ကြီးတော်ကဖြင့်
မျက်ရည်ကလေး တစမ်းစမ်းဖြစ်နှင့် နေပြီ။ ကျွန်မတို့ ကလေးတုန်းက
သည် ကြီးတော်လက်ပေါ်မှာ ကြီးခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

"ရေဆိပ်ဘက်က ဆူညံဆူညံအသံတွေ ကြားပါသယ်လို့ အောက်မေ့
သား ... ငါက ငါ့အိမ်လာ သယံ ဧည့်သည် တွေလို့ မထင်မိဘူးရယ် ...
မနက်ကတော့ ဒန့်သလွန်ပင်ပေါ်က ကျိုးသာသယ် ... မိထိုက်ရယ် ဧည့်

သည် တွေ လာအံ့ထင်ပါရဲ့ အေလို့ ပြောမိသေး ... ဟုတ်ပတော် ... အပ် ချမတ်ချကြီး ..."

ကြီးတော်က ဟိုစမ်းသည် စမ်းနှင့် ထွက်လာသည် ။ ကျွန်မက ကြီးတော်ကို ပြေးဖက်လိုက် သည် ။ ကြီးတော်၏ ကိုယ်ကလေးက ဟိုတုန်းကအတိုင်း သေးသေးညက်ညက်။ လူအိုသွားသော်လည်း စိတ်အိုပုံမရသော ကြီးတော်သည် ခေါင်းတုန်တုန် လည်တုန်တုန်ဖြစ်နေသော်လည်း ဖြိုးဖြိုးဖျတ်ဖျတ် ရှိပုံကတော့ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပင်။ သည် ခုတင်ဟောင်းကလေးပေါ်မှာ မြေးထိန်းရင်း ဘဝ ကူးချိန်ကို စောင့်နေရသူ။ အသက်ကတော့ ရှည်သည် ။ ဘာမျှပြောင်းလဲသွားပုံ မရသော်လည်း လူက မိုးမိထားသော ပဲစွေကလေးနှင့် တူနေသည် ။

ကြီးတော်က ကျွန်မလက်ကလေးကို စမ်းသည် ။ လက်တွေကို နမ်းသည် ။ ပခုံးတွေကို လိုက်စမ်း သည် ။ နီကျင်ကျင်မျက်လုံးကလေးဆီမှ မျက်ရည်တွေစိုလို့ ။

"ဟုတ်တယ် ကြီးတော်"

"ဟင် ... နည်းတဲ့ ကိုယ်လုံးကြီးမဟုတ်ပါလားအေ ... ညည်းနှယ် ဝချက်တော့"

ကြီးတော်က ကျွန်မကို စမ်းကြည့်ရင်း တအံ့တဩဆိုရှာသည် ။ ပြီးတော့မှ ကြီးတော် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ငိုပါလေတော့သည် ။

"ဘကြီးကံရေ ... တော့မြေးတွေ ရွာကိုလာကြပြီတော့ ... ဝမ်းသာအားရ ထကြိုပါဦးလား တော့ ... ဟော့ ... အီး အီး"

ကြီးတော်၏ ဟစ်ငိုလိုက်သံသည် ကျွန်မရင်ကို စူးနစ်နာကျင်သွားစေပါသည် ။ ကျွန်မတို့ ကို အထုပ်တွေလိုက်ပို့သော ဆွေမျိုးတစ်သိုက်

ကပါ ဝိုင်းဝိုက်တော့၏။ ဒါကလည်း ကျွန်မတို့ ရွာ၏ ထုံးစံလိုဖြစ်သည် ။ တစ်ယောက်လိုလျှင် အကုန်လိုက်တတ်ကြသူတွေ။ အလှူအတန်းရှိ၍ ဆိုင်းအဝင် ပြော စရိုက်သည် နှင့် သေဆုံးသူ ဘကြီး၊ ဘလေး၊ ဒွေးကြီး၊ ဒွေးလေးတွေကို တ ဝိုက်လိုက်သည် မှာ တစ်ဦးကစလို့ တစ်ရာဆိုသလိုပင် ။ တချို့က သေသူကို တကယ်လွမ်းလို့ ငိုတာ၊ တချို့ကျတော့ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ကိုယ့်ဆွေကိုယ့်မျိုး မျက်ရည်ကျတာမြင်၍ သနားပြီး လိုက် ဝိုင်းဝိုက်ဖြစ်သည် ။

"အောင်မယ်လေး မြေးတွေလာရင် သူ့မှာ ပျော်လိုက်ရတာ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ ... ဟဲ့ ... မြေးတွေ ပြန်ရင်ဖြင့်တော် ... ထမင်းတောင် မစား တော့ဘူး ... ဟောဟိုခုတင်ကြီးပေါ် တက်ခွေနဲ့ တော့သာပဲ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အီးအီး"

ကြီးတော် အလွမ်းသယ်ကောင်းသဖြင့် မေမေကိုယ်တိုင်ပင် မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျ နေပြီ။ ခဏအတွင်းမှာ ပဲ ဆူဆူညံညံအသံတွေဟာ မီးကို ရေနှင့် သတ်လိုက်သလို ငြိမ်ကျသွားတော့၏။ နဂိုကတည်းက ရွာကို လွမ်းစိတ်ဝေဒနာတွေ သယ်ပိုးလာရသော ကျွန်မမှာ တော့ နှလုံးသားတွေ ဆုတ်ညစ်ထားသလို နာကျင်နေတော့၏။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မချစ်သော ‘အဘ’နာမည် ပါလာလို့ ပဲ ဖြစ်သည် ။

ဟိုတုန်းတစ်ချိန်က ကျွန်မတို့ ရွာပြန်လျှင် အဘတို့ အမေကြီးတို့ က ရှိနေသည် ။ အမေမိဘနှစ်ပါး ဖြစ်သော ဘကြီးကံသာနှင့် အမေကြီးမယ်သန့်တို့ က မြို့မှာ နွေကျောင်းပိတ်ရက် ပြန်ပြန်လာတတ်သော ကျွန်မတို့ မြေးငုတ်စိကလေးကို သိပ်ချစ်သည် ။ နွေကျောင်းပိတ်သည် နှင့် အမေတို့ က အဝတ်အစား လွယ်အိတ်တစ်လုံးစီနှင့် ကျွန်မတို့ ကို ရွာပြန်ပို့တတ်သည် ။ ရွာပြန်ပို့သည် ဆိုတာက ကျွန်မတို့ ကို သင်္ဘောပေါ် တင်

ပေးလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ။ ရွာမှာ က အဘတို့ အမေကြီးတို့ နှင့် တကွ တစ်ရွာလုံးက ဆွေမျိုးများ ရှိသည်။ ။ ကျွန်မ၏ မိဘနှစ်ပါးစလုံးက ဥဒယ ရွာသူ ရွာသား ဇာစ်မြစ်တွေမို့ တစ်ရွာလုံး ဆွေမျိုးဆိုတာ လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။ သည် တော့ ကျောင်းပိတ်သည် နှင့် ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ်တွေကို မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ဖြစ်သည် ကတစ်ကြောင်း၊ အဘနှင့် အမေကြီးတို့ က မျှော်ကြသည် က တစ်ကြောင်း မို့ ရွာကို နှစ်စဉ်ကျင့်ဝတ်တစ်ခုလို ကျွန်မတို့ ကို ပြန်ပို့ထားတတ်ကြသည်။ ။ ဒါကြောင့် လည်း ကျွန်မ ရွာကို ချစ်ခင်စုံမက်နေတာပဲဖြစ်သည်။ ။

အမေကြီးမယ်သန့်ကိုတော့ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း မိလိုက်ရုံသာရှိသည်။ ။ ကျွန်မ ရှစ်နှစ်သမီး လောက်က အမေကြီးဆုံးသည်။ ။ ကျွန်မ ငယ်ငယ် ကျောင်းမနေမီအရွယ်က ရွာမှာ ပဲ အမေကြီးနှင့် အတူ နေခဲ့ရဖူးသည်။ ။ ကျွန်မက အမေကြီး၏ လက်ဆွဲပုံး၊ အမေကြီး ဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်လာလာ ကျွန်မ အမြဲပါတတ်သည်။ ။ အထူးသဖြင့် အမေကြီးနှင့် လိုက်ပြီး ဇာတ်ပွဲတွေ၊ အငြိမ့်ပွဲတွေ ရွာစဉ်လည်ကြည့်ခဲ့ ဖူးတာကို သတိရမိပါသည်။ ။ အမေကြီးက ပွဲလမ်းသဘင် တော်တော်ဝါသနာကြီးသည်။ ။ အမေကြီး ပေးထားရစ်ခဲ့သော အမွေကို ကျွန်မအရွယ်ရောက်တဲ့ အထိ ဆက်ခံနိုင်ခဲ့သည်။ ။ မြင်းခြံ၊ မန္တလေးက အငြိမ့်တွေ ဇာတ်တွေကို ကျွန်မ ငယ်ငယ်က အတော်များများ ကြည့်ခဲ့သည် ကော။ ရွာတွေမှာ က ပွဲလမ်းသဘင်က ခပ်ရှားရှား။ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ သည် လိုဇာတ်ပွဲ၊ အငြိမ့်ပွဲတွေကို ဘယ်လောက်ဝေးဝေး သွားကြည့်တတ်ကြသည်။ ။ စားအိုးစားခွက်များကို လှည်းတွေပေါ်မှာ တင်ပြီး ညအိပ်ညဉ့်နေ တကန်တက တစ်ရွာတစ်ရွာသွားပြီး ကြည့်ကြရတာကိုလည်း ကျွန်မ ခပ်ဝါးဝါးမှတ်မိနေသည်။ ။

ရွာရိုးကိုးပေါက် အမေကြီးနှင့် ပွဲလည်ကြည့်သည့် အလေ့ကြောင့် ကျ

နိမ ကလေးဘဝကတည်းက ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံ၊ မင်းသား မင်းသမီးအသံတွေ နားထဲစွဲနေခဲ့သည်။ အမေကြီးနှင့် ပွဲကြည့်လိုက်ရင်း ကျွန်မမှာ အမေကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမှတ်ထင်ထင် ရှိခဲ့ဖူးတာကလေးတွေကို ပြန်တွေးတိုင်း သတိ တရရှိမိပါသည်။ ဘယ်ရွာဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မကောင်းကောင်း မမှတ်မိပါ။ အနီးအနားရွာက အငြိမ့်ပွဲ တစ်ခုပဲ ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ အမေကြီးက ပွဲကြည့်သွားလျှင် စစ္စေး(သစ်စေး)သုတ်တောင်းမည်းမည်း ကလေး အမြဲပါတတ်သည်။ တောင်းထဲမှာ တော့လက်ဖက်ခွက်၊ ထန်းလျက်ခဲ၊ ပြောင်းဖူးဖက်လိပ် စည်း၊ သောက်ရေအိုး ပေါက်စကလေးတစ်လုံး၊ နှီးရေသောက်ခွက်၊ ပြီးတော့ အမေကြီး ဆေးလိပ်ခံ သောက်နေကျ ကြေးဖလား ဝင်းဝင်းပြောင်ပြောင်ကြီး တစ်လုံးလည်း ပါသည်။ အငြိမ့်ပွဲက မင်းသမီး သီချင်းဆိုလိုက်တာကို ကျွန်မမှတ်မိနေသည်။ တောထဲတောင်ထဲ ထင်းခွေရင်း သီချင်းဆိုခန်း။

"နဘူးဆို ဟိုချုံစပ်က ... မြည်သံငယ် ဆန်းလိုက်ပါတဲ့ ... ခါနှစ်ကောင်ရယ်တော် ... ခါနှစ်ကောင်ရယ်တော် ..."

အမေကြီးကတော့ ခါးကလေးကုန်း၊ တံတောင်နှစ်ဖက် ပေါင်ပေါ်ထောက်ရင်း မော့ကြည့်နေ သည်။ ဆေးလိပ်က တဖွားဖွားနှင့်။ သည် သီချင်းသံကြားတော့ အမေကြီးကိုယ်ကလေး မတ်ခိုင်သွားပြီး ကျူကျူပါအောင် ငိုပါလေတော့သည်။ ကျွန်မက ကလေးဆိုတော့ ပွဲခင်းထဲမှာ အမေကြီး ဘာကြောင့် ငိုမှန်းမသိခဲ့ပါ။ ဘေးတွင် ထိုင်နေသော အမေကြီး၏ အစ်မ ဂျီးပုံ(အမေကြီးပုံ)က လက်တို့ တော့မှ အမေကြီးက အငိုတိတ်သည်။

"ဪအေ ... မင်းသမီးက ဘာဖြစ်လို့ နဘူးချုံထဲက ခါနှစ်ကောင်တွန်သယ်လို့ ဆိုတာတုန်း အေ ... ငါငိုမှာ ပေါ့"

သာမန်ကြည့်လျှင်တော့ အမေကြီးငိုရသည့် အကြောင်းက ရယ်စရာဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမည်။ ယခု အချိန်တွင် ကျွန်မ သေသေချာချာ ပြန်တွေးကြည့်မိတိုင်း ကြေကွဲစရာကောင်းနေတော့၏။ ကျွန်မတို့ ရွာ၏ ဓလေ့ဟု ပြောရပါမည်။ ထမင်းစားပိုင်းတွင် ငါးပိတစ်ခွက်၊ ပဲတစ်ခွက်အပြင် ဟင်းချိုကလေး တစ်ခွက် တွဲဖက်၍ ချက်တတ်ကြသည်။ သည် ဟင်းချိုတစ်ခွက်ကလည်း ဘာမှ မယ်မယ်ရရ လုပ်စရာ မလို။ အိမ်က မီးဖိုပေါ်တွင် မြေအိုးကလေးထဲ ရေထည့်၊ ကြက်သွန်နီကလေး တစ်ဥ လှီးထည့်၊ ခရမ်းချဉ်သီးကလေးနှစ်လုံး အူဖောက်ညှစ်ထည့်၊ ငါးပိကလေး ဆားကလေးခပ်ပြီး ဖိုခွင်ပေါ်တင်ခဲ့ရုံ သာ။ ပြီးတော့မှ ဖျင်တဘက်ကလေး ပခုံးတင်ပြီး တောထဲသို့ ဟင်းရွက်ခူးထွက်တတ်ကြသည်။ ရွာခရီး တွေမှာ က ဟင်းရွက်စုံ သဘာဝပေါက်ပင်တွေက တင်းကြမ်း။ ဟင်းရွက်ခူးရုံဆိုတော့လည်း အဖော်မပါ အလှော်မပါ တစ်ယောက်တည်း သွားကြတာများ သည်။ ရွာခရီးရောက်တော့ တောရိပ်တောင်ရိပ်နှင့် အေးဆေးတိတ်ဆိတ်သည့် နေရာမှာ ကိုယ့်စိတ်ကူးကလေးနှင့် ကိုယ်ကင်းပုံရွက်ကလေး၊ ကျီးအာရွက် ကလေး၊ ဂုံရွက်ကလေး၊ ဆူးပုတ်ရွက်ကလေး ခူးကြသည်။ တဘက်တစ်စကို ပခုံးတင် ကျန်တစ်စကို ချုံနှစ်ဖက်စု ထုံးလိုက်လျှင် ခူးပြီးသား ဟင်းရွက်ထည့်ဖို့ ခွင်ကလေးဖြစ်သွား၏။ အဲသည် တဘက်ခွင် ကလေးထဲ ခူးရမည့် ဟင်းရွက်စုံ ထည့်ပြန်ခဲ့ရုံသာ။ အိမ်ရောက်တော့ ပွက်လက်စ ဟင်းချိုအိုးထဲ ဟင်းရွက်ခပ်လိုက်လျှင် ဟင်းချိုတစ်ခွက်ရသည်။ သည့် ထက် လတ်ဆတ်တာမရှိ။

အမေကြီးက သူတစ်ယောက်တည်း တောထဲ ဟင်းရွက်ခူးရင်း တောင်တွေမြောက်တွေနှင့် တစ်စုံတစ်ရာကို လွမ်းနေပါလိမ့်မည်။ သည် ကြားထဲ မလှမ်းမကမ်း နဘူးချုံထဲက ခါငှက်ကလေးများ ၏ "တက် တက် တူ ခါ ခါး"ကူသံက အမေကြီး၏ အလွမ်းဓာတ်အခံမှာ ထပ်ဖြည့်ဆ

ညင်းလိုက်ပါလိမ့် မည်။ ဘဝထဲက လွမ်းလက်စတွေက မင်းသမီး၏ သီချင်းစာသားများ နှင့် တိုက်ဆိုင်လိုက်တော့ အလွမ်းကို လှုပ်ဆွပေးလိုက်သလိုဖြစ်ပြီး အမေကြီး ငိုတာပဲဖြစ်သည် ။ ကျေးလက် မြန်မာအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်၏ ခံစားမှုက နူးညံ့လွန်းလှသည် ။ ကျွန်မတို့ တစ်တွေပင် အမေကြီး၏ ခံစားတတ်မှု စိတ်ဇောကို မမီသေးပါ။ နဘူးချုံစပ်က ခါနှစ်ကောင်တွန်တာကိုပင် ပြင်းပြစွာ ခံစားတတ်ကြသူတွေ ..။

နောက်အတွေ့အကြုံတစ်ခုကတော့ ရွာမှာ လာကသည့် ဇာတ်ပွဲတစ်ပွဲမှာ ဖြစ်သည် ။ ထုံးစံအတိုင်း အမေကြီးနောက် တငကောက်ကောက် လိုက်ရင်း ကျွန်မကတော့ ကလေးပီပီ ဆိုင်းသံပုံသံတွေကြားမှာ အိပ်ပျော်နေခဲ့သည် ။ တစ်ရေးနိုးတော့ နောက်ပိုင်း ဇာတ်ထုပ်ခင်းနေပြီ။ အပူတိုက်ခန်း ရောက်နေပြီ။ ဇာတ်ထုပ်ကိုတော့ ကျွန်မ မမှတ်မိပါ။ မင်းသမီးကလေးကို တိုင်းတော်ပြည်တော်က နှင်နေသည့် အခန်း။ မင်းသမီးက အထုပ်ကလေးကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားရင်း ငိုချင်းချနေသည် ။ ဘေးက ဓားကြပ် ဝန်က (အမေကြီးကတော့ တစ်ကျပ်ဝန်တဲ့) ဇာတ်မနာ နာအောင် မင်းသမီးကို နှိပ်စက်နေသည် ။ မင်းသမီးက ငိုလိုက်၊ ဓားကြပ်ဝန်က ဓားနှင့် မင်းသမီးခေါင်းပေါ်က အထုပ်ကို ဖိထားလိုက်။ မင်းသမီး အလွမ်းသယ်လို့ မပြီးနိုင် မစီးနိုင်ဖြစ်နေတုန်း အမေကြီးက ဝုန်းဆို ဇာတ်ခုံပေါ်တက်သွားခဲ့ပြီ။ ဇာတ်ထဲ က လူတွေရော ပရိသတ်ကပါ ကြောင်ကြည့်နေကြတုန်း အမေကြီးက မီးရောင်အောက်ရောက် လာပြီး ဓားကြပ်ဝန်လက်ထဲက ဓားကိုလှသည် ။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မဘေးမှာ ထိုင်နေရင်းက ထသွားသည့် အမေကြီးကို ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ ပေါ်လာမည် မထင်ခဲ့ပါ။

"နင်က အထုပ်ဖိထားတော့ သည် ဟာမ ဘယ့်နှယ်လုပ် ထနိုင်မှာတုံး။ နင်က ဟောသည် ဓားကို ဟောသလို ဖယ်လိုက်တော့ ... ကိုင်း ည

ည်းကလည်း ထ၊ ငိုလို့ ပဲ မပြီးနိုင်ဘူး တကတည်း"

ဓားကြပ်ဝန်၏ ဓားက အမေကြီးလက်ထဲမှာ ။ အမေကြီးလည်း ဇာတ်ခုံအောက်ဆင်းလာရော မင်းသမီးရဲ့ ငိုချင်းခန်းလည်း ပြီးသွားရော။ ပွဲခင်းတစ်ခင်းလုံး အသံတွေ ဆူညံနေသည် ။ အမေကြီးက သူ့ကြေးဖလား ဝင်းဝင်းကြီးကို ကောက်ယူတဲ့ ပြီး ပြောင်းဖူးဖက်လိပ်ကြီး တထောင်းထောင်းဖွာရင်းက အလုပ်တစ်ခု ပြီးစီးအောင်မြင်လာဟန်မျိုးဖြင့် ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် လုပ်နေသည် ။

"ကိုင်း ... အခုလို ထလုပ်လိုက်တော့ ပြီးရောမှုတ်လား ... တကတည်းတော် သေချင်းဆိုးက တိုင်းပြည်ကလည်း နှင်သေး၊ အထုပ်လည်း ဓားနဲ့ ဖိထားသေး ... သောက်မြင်ကပ်ချက်တော့ ... ခုံဖိနပ်နဲ့ မှ မခုတ်ခဲ့ရ"

ပွဲခင်းထဲမှာ တော့ တဝေါဝေါနှင့် သဘောကျနေကြဆဲ။ ဇာတ်ကလည်း လမိုင်းကပ်ပုံ မရတော့ ပါ။ အမေကြီးကတော့ သူလုပ်လိုက်လို့ သူ့ကြောင့် မင်းသမီးကလေး ဓားကြပ်ဝန်လက်က လွတ်သွား တာဟု ယူဆပုံရသည် ။ သည် အကြောင်းကို ပွဲအပြီးအထိ ဂုဏ်ယူပြောနေသေးတော့သည် ။ နောင် တစ်သက်လုံးလည်း အမေကြီး၏ လုပ်ရပ်က ရွာတွင် ပုံခိုင်းကျန်နေရစ်ခဲ့သည် ။ ကျွန်မတို့ ကတော့ အမေကြီးလောက် သတ္တိမရှိ။

ကျွန်မတို့ မြစ်ကမ်းနား မြို့မနီး ပြမနီး ရွာတွေမှာ က အငြိမ့်ပွဲ ဇာတ်ပွဲဆိုတာ တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ခါကြည့်ရဖို့ ပင် မလွယ်ပါ။ ရွာဘုရားပွဲ ကျောင်းပွဲရှိလျှင် များ သောအားဖြင့် အရပ်ပြဇာတ်ကလေး၊ ယိမ်းပွဲကလေးနှင့် ပြီးရတတ်သည် ။ အထူးသဖြင့်တော့ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာက တန်ခိုးကြီးသည့် ဆရာ ဘုန်းကြီး ပျံတော်မူလျှင်တော့ ဇာတ်ကြီးများ ငှား

ကား တခမ်းတနား၊ အပြိုင်အဆိုင် ပွဲခင်းကျင်းပတတ် သည့် အလေ့ရှိသည်။ ဒါကလည်း မျှော်လင့်ကောင်းသည့် အရာမဟုတ်။ ပွဲမကြည့်ရသည့် ညတွေမှာ ဇာတ်ဝါသနာအိုး အမေကြီးက သူကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် ဇာတ်ပွဲတွေအကြောင်း ဖောင်လောက်အောင် ပြောနေ တော့သည်။ အဲသည် အခါမျိုးတွင် ကျွန်မက အမေကြီးတို့ အဘွားအိုတွေကြားမှာ ငုတ်တုတ်မည်းတည်း အမြဲရှိနေတတ်ပါသည်။ အဘွားကြီးတွေ သွားကျိုးပါးကျိုးနှင့် ရယ်ကြမောကြတာကလည်း ပျော်စရာ ပင် ကောင်းနေတော့သည်။ လက်ဖက်နံ၊ နံသာဖြူ၊ ကရမက်၊ တောင်နံကြီးကတိုးနံတွေ လှိုင်နေတတ် သော အဘွားအိုနံ့ကို ကျွန်မ ရနေတတ်ပါသည်။ တောသူတောင်သားတွေမို့ အပူအပင်ကင်းကာ အေးအတူ ပူအမျှ ရှိကြပါသည်။

"ပြောရဦးမယ် ရှင်စိန်သော့ရဲ့ ... သမ္ဗန်နှစ်တုန်းက မြင်းခြံ နှစ်ကျိပ် ရှစ်ဆူဘုရားပွဲမယ် ဖိုးစိန် ကြီး ရံသွင်းသယ်ဆိုလို့ အိမ်က မောင်ကံသာပူဆာပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းရသေးသယ် ... ဖိုးစိန်ကြီး ကောင်းချက်ကတော့ ကမ်းကိုကုန်သာပါပဲ။ မင်းကုသနဲ့ ပပဝတီဇာတ် ကပါကောအေ ... ငိုချင်းတွေ တသီချည်းချသွား မငြီးပေါင်တော် ... တရားသွားတွေကလည်း ပါချက်တော့ ...။ ကျုပ်ဖြင့် ကုန်ချင် သလောက် ကုန်စမ်းဟဲ့ဆိုပြီး အိမ်က ပဲတစ်ပုတ်လုံး ရောင်းတဲ့ ပြီး မြို့လိုက်သွားသတဲ့ ... သွားရကျိုး နပ်ကရောပဲ။ ဘာတဲ့ နှစ်ပါးသွားမှာ ဆိုသွားသယံ့သီချင်း"

အမေကြီးက ချောင်းကလေးတစ်ချက်ဟန့်ပြီး လည်ချောင်းရှင်းလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို လက်ဖျစ်တီးကာ စည်းလုပ်ပြီး လက်တစ်ဖက်က ပေါင်ကိုပုတ်ကာ ဝါးတီး သည်။

"ဘုံဓမ္မတာမှာ ကြုံရလေသမျှ xxx ကာမစိတ်တွင် တရားနဲ့ တွေ့ကြတော့ ငါးဆယ့်လေး ကမ္ဘာပင် xxx ဟောဒီလောကီတစ်ခွင် တွေ့မြဲ

ကြုံမြဲ ဆုံမြဲ ဓမ္မတာပင် xxx သမုဒယဆိုတဲ့ သံယောဇဉ် နွယ်ကြိုးငြိတဲ့ လင် xxx ချစ်ကြင်နာ မေတ္တာလွန်ကဲ လွန်ကဲ xxx လွဲမသွေပေါင် စေတနာထားလို့ သူများ တကာတွေထက် အဆတွေ သိန်းသန်း ... ကုဋေကုဋာ ပိုလိုက်ပါတဲ့ လင်"

အမေကြီးက အသံနေအသံထားနှင့် စီကာပတ်ကုံး ကျော့ကာကျော့ကာ ဆိုပြခဲ့ပုံကို ကျွန်မ မှတ်မိနေသေးသည်။ ။ လေကတော့ မမိ။ အမေကြီး ဒေါ်စိန်သော့ကလည်း ဖိုးစိန်ကြီးသီချင်းကို အမေကြီးရနေသည်ကို သံသယရှိပုံပေါ်သည်။ အားကျမခံ ပြန်မေးသည်။ ။

"နေစမ်းပါဦး ရှင်မယ်သန့်ရဲ့ ... ညည်း အဲသည် စာတွေ ဘယ်ကရသတုံး"

အမေကြီးသော့၏ အမေးကြောင့် အမေကြီးက မခံချင်သည့် ပုံမျိုးနှင့် ကိုယ်ကိုဆန့်တဲ့ ပြီး ငေါက် ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ။

"ညည်းက ကျုပ်ကို မယုံလို့ မေးသာလား ရှင်စိန်သော့ရဲ့ ... ပြရဦးမတော့"

အမေကြီးက အိမ်ခန်းထဲဝင်သွားတဲ့ ပြီး သူ့ထန်းခေါက်ဖာကြီးကို မွေပါတော့သည်။ ။ ခဏနေ တော့ ဝါကျင်ကျင်စာရွက်ကလေးကိုကိုင်ကာ ထဘီစွန်တောင်ဆွဲနှင့် ထွက်လာသည်။ ။ အမေကြီးက စာရွက်ဝါကလေးကို ဖြန့်ပြတဲ့ ပြီး လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲရိုက်ချလိုက်သည်။ ။

"ဟောသည် မတော့ ဖိုးစိန်ကြီးသီချင်းစာ ... မြင်းခြံက ကျုပ်တို့ ပဲသွင်းနေကျ ပွဲစားကြီး ကိုမြမောင်ကို သိသယ်မှုတ်လား။ ဟောသာ သူ့မယား ကျောင်းဆရာမ မတင်ရီကိုယ်တိုင် ကျုပ်ကို ရေးပေးလိုက်သယံစာ ... သူရို့က ဖိုးစိန်ကြီးနဲ့ အင်တန်ခင်သာ .. မြင်းခြံရောက်ရင် ဖိုးစိန်ကြီးရဲ့ စားအိမ်သောက်အိမ်ပေါ့တော့"

အမေကြီးဆုံးတော့ လက်ရေးပိုင်းပိုင်းကလေးများ စီရရီ ရေးထားသော သီချင်းစာရွက်ကလေးတွေ အများကြီး ထွက်လာသည်။ အမေကြီး၏ သီချင်းစာရွက်ကလေးများကို အဘက ဆက်ပြီး သိမ်းဆည်းထားရှာပါသေးသည်။ ကျွန်မတို့ လက်ထက်မှာတော့ အမေကြီး၏ ကျန်ကောင်းကျန်ရာ ပစ္စည်း ဆို၍ သုံးနေကျ ဆေးလိပ်ခံကြေးဖလားကြီးသာ ကျန်ပါတော့သည်။ ဒါက ကျွန်မမှတ်မိသမျှ အမေကြီး မယ်သန့်၏ အကြောင်းဖြစ်သည်။ လူပုံက အေးသော်လည်း စိတ်ထဲမထင်လျှင် မထင်သလို ပိုးခနဲ ပက်ခနဲ ပြောတတ် လုပ်တတ်သော အမေကြီးကို ကျွန်မ အောက်မေ့မိသည်။ ပွဲအလွန်ကြိုက်သော အမေကြီးကို ယခုခေတ် ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းတွေ တစ်ကားပြီးတစ်ကား ပြကြည့်ချင်မိသည်။ မတရားတဲ့ ပြကွက်တွေကိုမြင်လျှင် ဟိုတုန်းကလိုပဲ ဇာတ်ခုံပေါ်တက်ပြီး ဇာတ်ဇာတ်ကြပစ်နေလေဦး မလား။ အမေကြီးကို ကျွန်မ လွမ်းသည်။

"အစ်မကြည် ... ညည်းသမီးတွေကော"

အမေက အထုပ်တွေကို နေရာချရင်းမေးသည်။ ရွာက ဆွေမျိုးတွေကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဝယ်လာသည့် ဦးကာက လက်ဖက်ခြောက်ထုပ်ကြီးကို ရှေ့မှာ ချထားလိုက်သည်။ အမေကမေးတော့ ကြီးတော်က ဟုတ်ဆို အင်္ဂါရုပ်ပစ်လိုက်သည်။ အင်္ဂါရုပ်ပစ်မောင်းစကလေးမြှောက်ယူပြီး မျက်ရည် သုတ်သည်။

"သဘက်ခါ တို့ အကွက်က မြေပဲနှုတ်မှာ လေ ... အဲသာ ပဲနှုတ်သမတွေ ကျွေးဖို့ မုန့်ကျွဲသည်း လုပ်မှာ အေ ... ရှင်မိထိုက်ကော ရှင်ခင်မာကော နှစ်ယောက်စလုံး တောင်ရပ်ကို ကောက်ညှင်းမောင်းထောင်းသွားကြလေရဲ့ ကြာလိုက်သာတော် ... ဧည့်သည် တွေလာ

ကာမှ ... တကတည်း"

ရွာမှာ က မိန်းကလေးများ ၏ အမည်ကို ရှေ့က 'ရှင်'တပ်၍ ခေါ်တတ်ကြသည်။ ။ ကြီးတော်သည် အလွမ်းဓာတ်ကနေ စိတ်တိုသည့် ဘက်ပြောင်းသွားပြန်သည်။ ။ မျက်ရည်တစ်စင်းစင်းနှင့် ငြိမ်သက်နေသော ကျွန်မတို့ ဆွေမျိုးတွေ သည် တော့မှ တစ်ပြန်ပြန်၍ လှုပ်ရှားလာတော့၏။ သူ့ထက်ငါ စကားတွေ အလှအယက်ပြောလိုက်ကြသည် မှာ တိုးမပေါက်။ ကျွန်မတို့ စကားလှိုင်းနေတုန်း ကြီးတော်၏ သမီး နှစ်ယောက် ဆန်မှုန့်ပန်းကြီးတွေ ရွက်ပြန်လာကြသည်။ ။ တံစက်မြိတ်အောက် ငုံ့ဝင်လိုက်တော့မှ လူအုပ်ကြားထဲက ကျွန်မတို့ သားအမိကို တွေ့သွားပုံရသည်။ ။ မုန့်ပန်းရွက်လျက်သား ပါးစပ်ဟောင်း လောင်းနှင့်။

"ဟောတော့ ... ဒေါ်ဒေါ်တို့ မမထူးတို့ ရောက်နေသာတော့"

"မနက်က အမေကတော့ ပြောသားအေရဲ့ ... ကျီးသာသယ် ဧည့်သည် လာလိမ့်မယ်လို့ ... ငါကတောင် ဖတ် ဖတ် ရွှေကျီး ငွေကျီး ဧည့်ကောင်း စောင်ကောင်းလွှတ်ဟဲ့ ဆိုလိုက်ရသေး ... ဝမ်းသာချက်တော့"

မုန့်ပန်းတွေချပြီး ကျွန်မတို့ ကို မယုံသလိုပင် ကြည့်နေကြသည်။ ။ ဘာအကြောင်းရယ်မှ မဟုတ်ဘဲ ရွာကို လေးငါးခြောက်နှစ် မပြန်ဖြစ်သည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အပြစ်တင်ချင်မိတော့သည်။ ။ နွေးထွေးသော၊ လှိုက်လှဲသော၊ ချစ်ခင်စုံမက်သော ရွာက ဆွေမျိုးတွေကတော့ အရင်တုန်းက အတိုင်း ပင် မပြောင်းမလဲ ရှိနေသည် မဟုတ်လား။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်ဆွေကိုယ့်မျိုးတွေကြားမှာ ပြန်ငယ်သွားသလို ခံစားရသည်။ ။ အဘကံသာ၏ နှမ အမေကြီးငြိမ်းက မွေးသော ကြီးတော်နှင့် မေမေ က ညီအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲစပ်သော်လည်း တစ်ဝိုင်းတည်း တစ်ခြံတည်း အတူနေမို့ ညီအစ်မအရင်းအချာ ကဲ့သို့ပင် ချစ်ခင်ကြသလို၊ ကြီး

တော်ကမွေးသော မမခင်ထိုက်နှင့် ခင်မာလွင်တို့ ကလည်း မောင်နှမ
တွေ ကြား မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းပါသော ကျွန်မကို ညီအစ်မ
အရင်းလိုပင် ချစ်ကြပါသည်။ ။ ကျွန်မ ငယ်စဉ်က ဆိုးမျိုးတွေကို သည်
ညီအစ်မက ခိုင်ခံ ခံရတတ်သည်။ ။ မြို့မှ လာသော ညီမကလေးကို ဦး
စား ပေး အလိုလိုက်ပြီး သည်းညည်းခံရှာသည်။ ။ မမထိုက်ကတော့ အ
သက်လေးဆယ်ကျော်လို့ ငါးဆယ်နား ကပ်နေပြီ။ အိမ်ထောင်ရက်သား
မပြုရှာဘဲ မအေအိုကြီးနှင့် မခွဲမခွာနေသူဖြစ်သည်။ ။ ခင်မာလွင်က
တော့ ကျွန်မထက် နှစ်နှစ်ခန့်ငယ်သည် ဆိုငြားလည်း ကျွန်မ ဆိုးတာ၊
အနိုင်ကျင့်တာ အခုထိ သည်းခံ နေဆဲပင်။ ခင်မာလွင်က ကျွန်မတို့ ရွာ
အရှေ့ ကြည်းတောတန်းရွာက မောင်သန်းစိုးနှင့် အိမ်ထောင်ကျ ပြီး က
လေးနှစ်ယောက်ရနေပြီ။ ပထမသားဦး သမီးကလေး၏ နာမည်မှ ညံ့ပုံ
ကို ကျွန်မ ပြောချင်ပါ သည်။ ။

ကျွန်မတို့ ရွာရပ်က နာမည်မှ ညံ့ခေါ်ဖို့ အတွက် ထွေထွေရာရာ စဉ်း
စားနေကြသည် မဟုတ်ပါ။ လွယ်သလို ကျရာခေါ်ကြရင်း အမည်တွင်
သွားတတ်ကြသည်။ ။ အသားမည်းနေလျှင် ငနက်၊ မဲတူ စသဖြင့်လည်း
ကောင်း၊ မျက်လုံးပြူးပြူး မျက်ဆန်ပြပြဆိုလျှင် ငပြူး၊ ပြူးကြောင်
စသဖြင့် လည်းကောင်း ခေါ်လိုက်ကြသည် သာ။ သို့သော် ဘယ်သူကစ
၍ အဆန်းထွင်လိုက်သည် မသိရသော မအေရွာနာမည်နှင့် ဖအေရွာနာ
မည် ပေါင်းစပ်မှ ညံ့ခေါ်ခြင်း နည်းသစ်တစ်ရပ် ပေါ်လာခဲ့သည် မှာ ကြာ
ပြီဖြစ်သည်။ ။ ကန်တော်သားနှင့် ရွာသစ်သူ အိမ်ထောင်ကျပြီးမွေးသော
သားဦးကလေးအမည်မှာ မောက်ကံသစ် (အခုတော့ ဦးကံသစ် ဖြစ်နေပြီ
) ကြည်ရွာသားနှင့် ဂင့်ဂဲသူမှ မောင်ကြည်ဂဲ (ဦးကြည်ဂဲ)၊ လေပ်ကုန်း
သားနှင့် ရန္တပိုသူမှ မောင်ပိုလပ် (ဦးဘိုလတ်) စသဖြင့် အမည်တွင်
နေကြသည်။ ။ များ သော အားဖြင့် သားဦးကလေးတွေကို မှ ညံ့ခေါ်ကြ

သည် ။ ယခု ခင်မာလွင်သမီးကလေးမှာ ‘ဆင်းဝှတ်’ ရွာသားနှင့် ဥဒယရွာသူမှ မွေးဖွားသောကြောင့် ဆင်းဆင်းဥ (ဆင့်ဆင့်ဦး)ဟု အမည်ပေးထားပါသည် ။ သူတို့ မိသားစုကလည်း ကြီးတော်တို့ နှင့် အတူနေကြသည် ။

ကြီးတော်တို့ မှာ မြေယာများ ရှိသဖြင့် သူတို့ တစ်တွေအားလုံး တောင်သူတွေဖြစ်နေကြရသည် ။ နေလောင်ထားသော အသားအရည် ညိုကြမ်းကြမ်းကြီးတွေနှင့် ချွေးတွေစိုနေသော ဆံပင်ရှုပ်ပွပွကြီး တွေကြောင့် အရွယ်တော်မိန်းမကြီးတွေလို ဖြစ်နေကြသည် ။ ကျွန်မ မှတ်မိသလောက် မမထိုက်ကတော့ တစ်သက်လုံး တောအလုပ်ဖြင့် ပြီးရရှာသူ၊ ခင်မာလွင်ကတော့ ကျွန်မတို့ နှင့် မြို့မှာ လာနေလိုက်သေး သည် ။ ရွာမှာ အိမ်ထောင်ကျတော့မှ တောသူမကြီးလုံးလုံးဖြစ်ရတော့၏။ စကားတွေ အကျယ်ကြီး ပြောလိုက်၊ မျက်ရည်ကျလိုက်နှင့် အလွမ်းသယ်လိုက်ကြပုံကလည်း ကြီးတော်သမီး ပီသကြပါပေသည် ။

"ကဲပါအေ ... စကားနောက်မှ ပြောကြသာပေါ့ ... ညည်းဒေါ်ဒေါ်တို့ ထမင်းဆာလာကြရော့ မယ် ... ချက်ကြပြုတ်ကြဦးဟဲ့"

ကြီးတော်က စကားဖြတ်လိုက်တော့မှ ဆွေမျိုးတစ်သိုက် လူစုကွဲသွားတော့သည် ။ အမေက အိမ်ခေါင်းရင်း ခန်းလုံးပြည့်ခင်းထားသော အဘ၏ ကျွန်းခုတင်ကြီးပေါ် လဲကာ နားသည် ။ ကျွန်မက တော့ခြံဝင်းထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်ဖို့ ထွက်လာခဲ့သည် ။ ကျွန်မတို့ ခြံဝင်းက ဘုံဆိုင်လို့ တောင် ပြောလို့ ရ သည် ။ ကျွန်မ မှတ်မိသလောက်၊ ဆွေမျိုးစပ်တတ်သလောက် သည် ခြံဝင်းကြီးထဲမှာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် ဆွေအင်အား မျိုးအင်အားက မသေးလှပါ။ ကျွန်မတို့ အဘိုး ဘိုးသာထန်နှင့် အဘွားမယ်လှအေးတို့ က ပေါက်ဖွားလာသော ညီအစ်ကိုမောင်နှမတစ်

တွေ သည် ခြံဝင်းထဲမှာ ပဲ အိမ်တစ်လုံးစီ ဆောက်နေခဲ့ကြ သည် ။ ကျွန်
မ မိလိုက်တာက ကျွန်မအဘ ဘိုးကံသာနှင့် အဘ၏ နှမရင်း
အမေကြီးငြိမ်း။ အဘက မွေးသည့် အမေ၊ အမေကြီးငြိမ်းက မွေးသည့်
ကြီးတော်တို့ တစ်ဝင်းတည်း တစ်ခြံတည်း အတူနေခဲ့ကြ တာပဲဖြစ်သ
ည် ။ အမေက တစ်ရွာတည်းသား အဖေနှင့် အိမ်ထောင်ပြုပြီး အဖေဘ
က်က အမွေ အညာ ဆန်လှေကြီးနှင့် ဧရာဝတီမြစ်ပြင်မှာ စုန်ချည်ဆန်ချ
ည် ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လုပ်ရင်း မြင်းခြံမြို့ပေါ်မှာ အခြေတည်လိုက်ကြ
သည် ။ နောက်တော့မှ မန္တလေးကိုရောက်သည် ။ သည် တော့ ရွာမှာ အ
ဘနှင့် အမေ ကြီးတို့ က တစ်အိမ်၊ ကြီးတော်တို့ က တစ်အိမ် ဝင်းကြီးတ
စ်ဝင်းထဲ အတူနေ အတူစားလာခဲ့ကြသည် မှာ ကျွန်မတို့ အရွယ်ရောက်
သည့် အထိ။ မြို့မှာ နေသည် ဆိုသော်လည်း ကျွန်မက ရွာမှာ အနေများ
သူမို့ သည် ဝင်း သည် ခြံကြီးက ကျွန်မ၏ ငယ်သူငယ်ချင်းကြီးဟု ပြော
လျှင်တောင် ရမည်ထင်ပါသည် ။

ခြံဝင်းကြီးကလည်း နည်းနည်းနောနောမဟုတ်။ လေးထောင့်စပ်စပ်
နှင့် နှစ်ဧက နီးပါးလောက် ကျယ်သည် ။ ခြံထဲမှာ သရက်ပင်၊ ပိန္နဲပင်၊ မ
န်ကျည်းပင် စသည့် အပင်ကြီးများ နှင့် အုပ်ဆိုင်းဝေဆာနေ သည် ။ ငှက်
ပျောပင်၊ မာလကာပင်၊ အုန်းပင်၊ ရှောက်ချိုပင်၊ ဩဇာပင်စသည့် သီးပင်
စားပင်များ ၊ ပြီးတော့ ယင်းမာပင်၊ ပုဏ္ဏရိုက်ပင်၊ ပန်းအိပင်၊ စံပယ်ပင်
စသည့် ပန်းပင်များ ။ ဧရာဝတီမြစ်ရေ ဝင်တတ်သည့် ရေဝင်အရပ်ဖို့ ကျ
ွန်မတို့ ရွာကလေးက အမြဲတမ်း သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များ နှင့် စိမ်းစိုမှိုင်းညှို့
နေတတ်ပါသည် ။ ကျွန်မငယ်ငယ်က ခြံထဲက မာလကာပင်ပေါ်တက်ပြီး
မာလကာသီးခူးရင်း လိမ့်ကျခဲ့ ဖူးတာကို မှတ်မိနေပါသေးသည် ။ အမြင့်
က မဆိုစလောက်သာ မြင့်သော်လည်း အကျမတော်သဖြင့် အဲသည် နှစ်
က တစ်နေ့လုံး ကျွန်မ ရွာမှာ မကစားခဲ့ရပါ။ မလကာသီးက မြင်နေကျ

လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဘူးခါးသီးကြီးလို
ရှည်ရှည်မျောမျောကြီးဖြစ်သည် ။ အသီးက ဆတ်ပွပွဖြင့် ပန်းသီးအရ
သာ လို အလွန်ချိုပါသည် ။ အခုတော့ အဲသည် မာလကာပင်ကြီး မရှိ
တော့ပြီ။ မာလကာပင်နေရာမှာ ပြောင်းရိုးစဉ်းစက်ရှိနေပြီ။ နွားစာအတွက်
မြက်စဉ်းစက်အဖြစ် နေရာယူထားလိုက်ပါပြီ။

မာလကာပင်မှ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မသိပ်ကြိုက်သော သင်္ဘောသြဇာပင်
ကြီးလည်း မရှိတော့။ သင်္ဘောသြဇာပင်ဆိုသည် မှာ ရိုးရိုးသြဇာသီးလို
အစေ့လိုက် အမြှောင်းလိုက် အသီးမျိုးမဟုတ်ဘဲ အတွင်းသားက ထောပ
တ်သီးလို မွတ်၍ အနံ့က မွှေးအီနေသည် ။ သင်္ဘောသြဇာသီး မှ ညှို့နေပြီ
ဆိုလျှင် တစ်ခြံလုံး အနံ့တွေ ကြိုင်လောင်နေတော့သည် ။ အဘက ကျွန်
မတို့ ရွာပြန်ရက်ရောက်လျှင် စားဖို့ သြဇာသီးကြီးတွေကို ကျေးစာငှက်
စာကလွတ်အောင် ခြင်းကြားကလေးများ ရက်ကာ စွပ်ထားတတ်ပါ သ
ည် ။ ခြင်းကြားကလေးတွေကို အဘကိုယ်တိုင် ဝါးနှီးများကို သင်ဖျင်ပြီး
ရက်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည် ။ ကျွန်မတို့ ရွာရောက်လျှင် တစ်ပင်လုံး ပဒေသာ
ပင်သီးနေသော ခြင်းကြားစွပ် သြဇာသီးကြီးတွေကို တွေ့ရတတ်ပါသည်
။ သြဇာသီး မှ ညှို့မှ ညှို့ပျော်ပျော်ကြီးတွေကို ဇွန်းဖြင့်ခြစ်၍ သကြားနှင့်
ခေါက်ကာ စားရသော အရသာကို ကျွန်မနှစ်သက်မှန်းသိသဖြင့် တစ်
လုံးမှ အပျောက်မခံပါ။ သူ့စိတ်ထဲ ပျောက် သည် ထင်လျှင် ဆူလို့ ပွက်လို့
မဆုံးတော့ပါ။ ခြံဝင်းထဲမှာ အတူနေကြသည့် ကြီးတော်၏ သားသမီး
များမှာ အဆူအပြောခံကြရတော့သည် ။

သြဇာပင်ကြီးနှင့် ဆက်လျက် ပုဏ္ဏရိုက်ပင်တန်းကလည်း ဟိုတုန်း
ကလို မလှတော့ပါ။ အရွက် တွေ ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့် ကိုင်းတွေ ထိုးထိုး
ထောင်ထောင်နှင့် ညစ်စုတ်စုတ်နိုင်လွန်းလှသည် ။ ဟိုတုန်းကတော့ ပု
ဏ္ဏရိုက်တန်းကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် စိမ်းစိုစို အရွက်မာမာက

လေးများကြားတွင် အနီတစ်ကန့်၊ အဝါတစ်သွယ် ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်နေ
တတ်သည့် ပုဏ္ဏရိုက်ပွင့်ကလေးတွေကို ကျွန်မ မျက်စိထဲ မြင်ယောင်
လာမိပါသည်။ ပုဏ္ဏရိုက်တန်းနှင့် လမ်းသွယ်ကလေးခြားထားသော ဟို
မှာ ဘက် တွင် ဆန်ကွဲပန်း ဆွတ်ဆွတ်ဖြူကလေးတွေနှင့် ပန်းနုရောင်
ကလေးတွေဆီက အနံ့တသင်းသင်းကို လည်း ကျွန်မ လွမ်းမိပါသည်။ ။
နောက် အဆုတ်လိုက်အခဲလိုက် ပွင့်တတ်ကြသည့် ပန်းအိပ်ကလေးတွေ
ကလည်း ရောင်စုံရှိပါသည်။ ။ ခရမ်းပြာ၊ မရမ်းရင့်၊ အနီပျော့ပျော့၊ ပန်းနု
ရောင်သွေး၊ နို့စိမ်းအဖြူ။ ကျွန်မ မျက်စိထဲတွင် အမြဲတမ်း စွဲမက်နေမိသ
ည့် ပန်းပင်ကလေးတွေ မရှိတော့ပါ။ ရောင်စုံအပွင့်ကလေးတွေ ကို ကျွ
န်မ မြင်ခွင့်မရှိတော့ပြီ။ ပြီးတော့ အိမ်ခေါင်းရင်းက စံပယ်ရုံကြီး။ ကြီး
လွန်းသဖြင့် စင်ခံထားရ သော စံပယ်စင်ကြီးပေါ် ပွင့်နေသော စံပယ်၊
ကြက်ရန်းပွင့်တွေကို ကျွန်မတို့ ကလေးတုန်းက လှေကား ထောင်ကာ ပ
င်တက်ခူးခဲ့ရသေးသည် ။ တစ်ခါခူးလျှင် စံပယ်ပွင့်တွေက
ပြည်တောင်းကြီးနှင့် နှစ်လုံး သုံးလုံးရတတ်သည်။ ။ တစ်ရွာလုံးက အပျို
တွေ ပန်လို့ ဆင်လို့ မနိုင်ခဲ့။

ခြုံမြောက်ဘက်စည်းရိုးခြေမှာ ကပ်ပေါက်နေသော ယင်းမာပင်ကြီး
ကိုတော့ ကျွန်မ လှမ်းမြင် နေရသည်။ ။ ယင်းမာပင်ကြီးလည်း အိုရှာပြီ။
တော်သလင်း သီတင်းကျွတ်လများ တွင် စိမ်းရွှေရွှေ အနံ့သင်းသင်းက
လေးက ကျွန်မတို့ တစ်ခြံလုံး မွှေးကြူနေတတ်သည်။ ။ အခုကော ယင်း
မာပန်းတွေ ပွင့်သေးရဲ့ လား။ ဖုထစ်ရွတ်တွက်နေသော ယင်းမာပင်စည်
အိုကြီးကတော့ ငယ်ငယ်က သူ့အပေါ် ကုတ်ကပ်တွယ်တတ်ခဲ့ဖူးသော
ကျွန်မကို ငေးငေးရီရီ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။ ။

ခြံအနောက်ဘက်အခြမ်းမှာ တော့ ငှက်ပျောပင်တွေ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ရသည်။ ။ ရှည်ပြန့် သော ငှက်ပျောလက်တံများကြားမှ ငှက်ပျောခိုင်များ နှင့် တချို့အပင်များ တွင် ငှက်ပျောဖူး နီနီရဲရဲတွေ ကို ကြိုကြိုကြားကြား မြင်နေရသည်။ ။ ငှက်ပျောဖူးကိုပြုတ်ပြီး မြေပဲနှင့် သုပ်စားရသည့် အရသာနှင့် ငှက်ပျောဖူးကို အချဉ်တည်ပြီးမှ သုပ်စားရသည့် အရသာ နှစ်မျိုးစလုံးကို ကျွန်မကြိုက်သည်။ ။ ရွာမပြန် ခင် ကျွန်မ ငှက်ပျောဖူးသုပ်စားရဦးမည်။ ငှက်ပျောတော၏ မြောက်ဘက်မှာ တော့ ဆီဆုံကုန်းကြီးရှိ သည် ။ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲထိုးထားသော ထန်းလက် တဲပြန့်ကြီးတော့ မရှိတော့ပါ။ ထိုတဲကြီးအောက်တွင် ရှိနေ တတ်သော ဆီတွေဝနေသည့် သစ်သားကြိတ်ဆုံကြီးလည်း ဘယ်ဆီရောက်သွားပြီ မသိ။ ဟိုတုန်းက တော့ သည် ဆီဆုံကုန်းပေါ်မှာ ကျွန်မတို့ ဆီဆုံ တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း စီးခဲ့ကြသည်။ ။ နွားတစ်ကောင် ဖြင့် လှည့်ကာပတ်ကာ ဆွဲပြီး ဆီကြိတ်ရသောခေတ် ကုန်သွားခဲ့ပြီလား။ ဆီဆုံဘေးတန်းပေါ်မှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်ရင်း ကြိတ်ဆုံထဲက ကြေမွသွားသော မြေပဲစိမ်း အဆန်ကွဲတွေနှင့် ထန်းလျက်ခဲကိုက်စား ခဲ့ရသော ကလေးဘဝ အမှတ်တရများကို ကျွန်မလိုက်ပြီး ဆုပ်ဖမ်းတွေးတောနေမိသည်။ ။ ကြိတ်ဆုံခါး ပေါက်မှ ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ သွန်ကျလာတတ်သည့် မြေပဲဆီမွှေး၊ ပူပူနွေးနွေးတွေကို လက်ဖက်ထဲ ဆမ်းလို ဆမ်းကြ၊

မုန်းပေါင်းပူပူကြီးပေါ် သုတ်လိုသုတ်ကြနှင့် တကယ့်ကို ဆီကို
ရေချိုးခဲ့ကြရသည့် နှယ်ပင်။

ဆီဆုံကုန်းမို့မို့အရာလေးကို လွန်ပြီးကြည့်လိုက်လျှင် အဖေတို့ ၏ ခြံ
ဝိုင်းအရာကို လှမ်းမြင်ရပါ သည် ။ စည်းရိုးရယ် သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိ
ဘဲ ဥန္နုပင်ကြီးနှင့် ကင်ပွန်းချုံအုပ်အုပ်ကြီးသာ ခြားထား သော အဖေနှင့်
အမေတို့ ၏ ခြံနီးချင်းဖူးစာကို ကျွန်မ သတိရလိုက်မိပါသည် ။ အဖေက
တစ်ဦးတည်း သော သားဖြစ်သလို မိဘနှစ်ပါးက တောင်သူလယ်လုပ်
ဓားမခုတ်ဘဝတွေ မဟုတ်ကြပါ။ အညာဆန် လှေကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့
သော လှေသူကြီးမိဘနှစ်ပါးမှ ဆင်းသက်လာသော အဖေကို ကုန်သည်
မျိုးရိုးဟု သတ်မှတ်ရမည် ထင်ပါသည် ။ အဖေက အမေ့ထက် ဆယ်နှစ်
လောက်ကြီးသည် ။ သူတို့ ချင်း ချစ်ကြိုက် ကြ၍ မဟုတ်ဘဲ ခေတ်အခါ
သမယ မကောင်းသောကြောင့် လူကြီးမိဘများက သဘောတူ
ပေးစားခဲ့ကြ ခြင်းဟု မေမေက ပြောပြတတ်ပါသည် ။

"ညည်းအဖေနဲ့ ငါ အိမ်ထောင်ကျတော့ ငါ့အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်
တောင် မပြည့်သေးဘူး ... ငါ့အဒေါ်လေးတွေက ပေးစားကြသာ ... ဒေါ်
နှင်းတို့ ဒေါ်စိန်တို့ ကပေါ့အေ ... ရွာမှာ က တော်ကြာ ရဲဘော်ကဝင်လာ
လိုက် ... တော်ကြာ ကွန်မြူနစ်က ဝင်လာလိုက်နဲ့ ဆိုတော့ ... စိုးရိမ်ပြီး
ပေးစားကြ သာ ... မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ နေ့က ငါက ရှက်လို့ အိမ်မှာ မနေ
ဘူး ... ကြည်ရွာဘက်သွားနေသာ ... ညည်းအဖေကလည်း ဘုန်းကြီး
ကျောင်း သွားပုန်းနေသာ ...။ လူကြီးတွေ သူ့ဟာသူ ကျွေးမွေးဧည့်ခံပြီး
ဆောင်ကြသာပဲ"

အဖေ့ဝိုင်းထဲမှာ တော့ ဘာအဆောက်အဦမှ မရှိပါ။
တစ်ဝိုင်းလုံးအပြည့် မန်ကျည်းပင်တွေ ပေါက်နေသည် ။ အပင်သုံးဆယ်

လောက်ပင် ရှိမည်ထင်၏။ သူ့သဘာဝနှင့် သူ အလေ့ကျပေါက်ရာက ကြီးပြင်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည် ။ နှစ်ခြိုကြားက ကင်ပွန်းချုံကြီးကလည်း ကျွန်မငယ်ငယ်ကတည်းက အခုအချိန်ထိ အသီးတွေခဲနေအောင် သီးသည် ။ တစ်နှစ်တစ်နှစ် ကင်ပွန်းသီးခြောက်ကိုက တင်းတောင်းနှင့် ခုနစ်တောင်း၊ ရှစ်တောင်းရတတ်သည် ။ ကင်ပွန်းရွက်ညွန့်တွေကတော့ နှစ်ပေါက် အောင် စားရသည် ။ အဖေ့ဝိုင်းဘက်ကို ကူးချင်သော်လည်း အချိန်ကြာမည်စိုးသဖြင့် ကျွန်မ ပြန်လှည့် လာခဲ့သည် ။

အဘစိုက်ခဲ့ပျိုးခဲ့သော သရက်ပင်တွေကတော့ ကျွန်မတို့ တစ်ခြံလုံး ဟိုတစ်ပင်၊ သည် တစ်ပင် နှင့် ။ အမျိုးကလည်း ဘောက်သောက်ပင်။ ဘဲသရက်၊ သုံးလုံးတစ်တောင်၊ ဆင်စွယ်သီး၊ ဘင်္ဂလားသီး၊ မနော်နွယ်စသဖြင့် သရက်မျိုးစုံသည် ။ တချို့လည်း သေကုန်ကြပြီ။ အိမ်ခေါင်းရင်းမှ မန်ကျည်းပင် ငုတ်ကြီးကိုမြင်တော့ အဘကို ပိုပြီးသတိရမိသည် ။ သည် မန်ကျည်းပင်ကြီးက ကျွန်မတို့ ကလေးတုန်း ကပင် ပုဆိုးနှစ်ပတ်လောက်ရှိသည် ။ ကျွန်မတို့ ကိုရိုက်ဖို့ လိုက်ရှာလျှင် သည် မန်ကျည်းပင်ကြီးကို လှည့်ပတ်ကွယ်ပုန်းနေတတ်ကြသည် ။ မန်ကျည်းဆိုသည် မှာ ဖြစ်လွယ် ကြီးလွယ်တတ်သည့် အပင်မျိုး တော့ မဟုတ်ပါ။ အတော်အတန် ကြီးမားလွန်းနေသော သည် မန်ကျည်းပင်ကြီးမှာ ရုက္ခစိုးရှိသည် ဟု အဘက ယုံကြည်ခဲ့သည် ။ မန်ကျည်းပင်မှာ နတ်စင်လို အိမ်ကလေးဆောက်၍ မနက်တိုင်း အဘက ဆွမ်းနှင့် ရေချမ်းကပ်တတ်သည် ။

"သစ်ပင်ကြီးတော့ ရုက္ခစိုးကပ်သာပေါ့ မြေးရဲ့ ... သည် အပင်ကြီးက အဘမမွေးခင်ကတည်းက ရှိခဲ့သာ ... သည် လောက်အသက်ရှည်မှတော့ သစ်ပင်မှာ လည်း ဘုန်းတန်ခိုးရှိရမယ်လို့ အဘ ယုံသယ် ဘယ်သူ ဘာပြောပြော အဘကတော့ ကိုးကွယ်မှာ ပဲ ... ရုက္ခစိုးဆိုသာ တ

ကယ်ရှိသယ် မရှိဘူး ဘယ်သူမှ တပ်အပ်မပြောနိုင်ဘူး ... အင်း ... ဒါ ပေသိ အဘကိုတော့ အိပ်မက်ပေးသယ် ကွယ့်"

အဘကပြောတော့ ကျွန်မကြောက်နေခဲ့ပါသည်။ ညမှောင်မှောင်တွင် ဘယ်တော့မှ အိမ် ခေါင်းရင်းဘက် မသွားပါ။ အဲသည် ရကွစိုးဆိုသူနှင့် တွေ့မှာ စိုး၍ ဖြစ်သည်။

အမေကြီးဆုံးသွားတော့ အဘသည် အထီးကျန်သော သူ့ဘဝတွေကို ကျွန်မတို့ မြေးတွေနှင့် အတူ ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ ဖြတ်သန်းခဲ့သည် မှာလည်း ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတော့ မဟုတ်ပါ။ အမေက အဘကို ကျွန်မတို့ နှင့် မြို့ကို လိုက်နေဖို့ ခေါ်သော်လည်း အဘက ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ အကြောင်းကတော့ သူ့ရွာကိုသူမခွဲနိုင်လို့ ဘဲဖြစ်သည်။

"ကလေးစကား ပြောသာမဟုတ်ပါဘူး ... မယ်သန့်ရှိစဉ်တုန်းက တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် ကတိစကားထားခဲ့ကြဖူးသယ် ... ငါသေဦး သူသေဦးပေါ့ကွယ် ... သေခဲ့ကြရင် ကျန် ဘယ်သူက ရွာမှာ ပဲ သည် ခြံသည် အိမ်ကြီးက မခွာစတမ်းလို့ ဆိုခဲ့ကြသာ ... ခုတော့ မယ်သန့်အသက် က ထင်သလောက် မရှည်ရှာဘူးကွယ့် ... ငါဆွမ်းတော်ကလေးတင် အမျှအတန်းကလေး ဝေချင်ဦး တော့ သူရှိသယံအရပ်မှာ ဆိုတော့ သူသာစုခေါ်နိုင်သာပေါ့ ... ပြီးတော့လည်း ငါ့ရွာက လေပဲ ငါရှူချင် တယ် ... မင်းတို့ မြို့က လေကို ငါမရှူတတ်ဘူး"

သည် လိုနှင့် အဘရှိနေစဉ် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်မတို့ ရွာပြန်မြဲ ပြန်ခဲ့ကြရပါသည်။ အဘသည် အရပ်ရှည်ရှည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ဥပဓိရုပ် အလွန်ကောင်းသော မြန်မာကျေးတောသားကြီးဖြစ်သည်။ ရှည်လျားကော့ပျံနေသော မျက်ခုံးမွေး ဖြူဖြူ ဆွတ်ဆွတ်ကြီးနှစ်သွယ်က အဘမျက်နှာပေါ်မှာ ထင်းခနဲရှိနေသည်။ ဝါ

ဝင်းသော အသားအရည်နှင့် ထူထဲရဲစိုနေတတ်သော အဘ ၏ နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်ကြီးတွေက မျက်နှာကို တော်တော်ကျက်သရေ ရှိစေ ပါသည် ။ နောက် အဘ အမြဲတမ်း ဝတ်ဆင်တတ်သည် မှာ ဖျင်အင်္ကျီအဖြူ၊ ဖျင်ပုဆိုး အဖြူနှင့် အနက် အကွက်ကြွကြွ။ ပြီးတော့ ဗန်းမော် မွေးပွသဘက်အဖြူကြီး ခေါင်းပေါင်းထားတတ်သေးသည် ။ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် အဖြူရောင်တွေကို အဘဝတ်ဆင်မှန်း ကျွန် မ မသိသော်လည်း အဘကို ကြည့်ရသည် မှာ အမြဲတမ်း စင်ကြယ်သန့်ရှင်းနေပါသည် ။

သို့သော် အဘက အစွဲအလမ်း အလွန်ကြီးသည် ။ မာနကြီးသည် ။ စိတ်ထန်သည် ။ စိတ်တို စိတ်ဆတ်လွယ်သည် ။ အမှတ်သညာကောင်းသည် ။ စာပေဗဟု သုတကို လေ့လာလိုက်စားသည် ။ သူ လိုချင်သည့် အရာတစ်ခုကို မရရအောင် ရှာဖွေတတ်သည် ။ တချို့ကတော့ အဘကို တစ်ယူသန်သမားဟု သတ်မှတ်ကြပါသည် ။ ကျွန်မ သည် အရွယ်ရောက်လာမှ အဘ၏ တန်ဖိုးကို နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ရ သည် ။ အဘနှင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်နီးပါး အတူနေခဲ့ရသော်လည်း အဘထံမှ ပညာဗဟု သုတ အမွေကို ကျွန်မတို့ ထိထိရောက်ရောက် မယူတတ်ခဲ့ကြပါ။ သည် အချိန်မှာ တော့ အဘ နှုတ်ထွက်စကား ကလေးများ ၏ တန်ဖိုးကို ပိုပြီးနားလည်လာမိသည် ။ အဘကို ကျွန်မ အလွန်နှမြောသည် ။

တပေါင်းလဆန်းရက်ထဲရောက်လျှင် အဘသည် သင်္ဘောဆိပ်သို့သွား၍ မြို့က ပြန်လာသူတွေ ကို ကျောင်းသားတွေ စာမေးပွဲဖြေနေကြပြီလားဟု စုံစမ်းတတ်သည် ။ ကျောင်းပိတ်မည့် ရက်ကို သိလျှင် တော့ အဘက မြေးတွေဆီ လူခေါ်လွှတ်တော့၏။ တူသား နောင်မယ်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကိုခေါ်၍ မြို့ကိုလွှတ်ရာတွင် အဘက သူစုဆောင်းထားသည့် ငွေစကလေးများကို စရိတ်ထုတ်ပေးလေ့ရှိသည်

။ အဘ၏ မြို့စရိတ်ပေးပုံပေးနည်းမှာ ကျွန်မတို့ ရွာဝယ် ရာဇဝင်တွင် လျက်ရှိ၏။ အဘက နှမြောတတ် သည် မဟုတ်လား။ ငွေကိုစုပေါင်းပြီး တစ်ခါတည်း ပေးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ရှေ့ ဒါက သင်္ဘောခ၊ ဒါက မင်းအတွက် ငါ့မြေးတွေကို သွားခေါ်ခဆိုပြီး သင်္ဘောခနှင့် ဆတူတိုင်းပြီး တစ်ပုံစီ ခွဲပေးသည် ။ လောက်တာ မလောက်တာ ဘေးချိတ်၊ ငါပေးနိုင်တာ ဒါပဲဆိုသည့် သဘောမျိုးဖြစ်သည် ။ ကျွန်မတို့ ရွာ မှာ အဲသလို ငွေကိုတိုင်းပေးလျှင် "မင်းဟာက ဘကြီးကံ မြို့လွှတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ"ဟု ပုံခိုင်းပြောတတ် ကြပါသည် ။ အဘက ငွေကို နှမြောတတ်ရုံမကပါ။ ရိရိသေသေနှင့် စည်းကမ်းရှိရှိ သုံးတတ်သူလည်း ဖြစ်သည် ။ အဘ၏ ကြိမ်သေတ္တာကလေးထဲတွင် အဘ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအချို့နှင့် စာအုပ်အချို့ ရှိပါသည် ။ ပိုးမွှားတောက်မည်စိုးသဖြင့် ပရုတ်လုံးတစ်လုံး အမြဲထည့်ထားတတ်သည် ။ အဘ၏ ငွေစက္ကူများမှာ ကတ်ထူစာအုပ်ကြားတွင် ထောင့်စွန်းပင် မခေါက်ရအောင် မျက်နှာပြင်ကို ပက်လက် ထား၍ ပိပိပြားပြား စီကာစဉ်ကာ ညှပ်ထားလေ့ရှိသည် ။ အကြွေစေ့ (အနုတ်)များကိုလည်း ကျပ်စေ့၊ ငါးမူးစေ့၊ မတ်စေ့၊ ဆယ်ပြားစေ့၊ ငါးပြားစေ့ စသဖြင့် သူ့အမျိုးအစားနှင့် သူ ခွဲ၍ စက္ကူနှင့် လိပ်ကာ တောင့်တောင့် ထားတတ်ပါသည် ။ အဘသေတ္တာထဲတွင် အကြွေစက္ကူတောင့်တွေ တစ်ပုံကြီးရှိသည် ။ ကျွန်မ တစ်ခု အံ့သြမိသည် မှာ ဘယ်ကမှ နည်းနာရသည် မဟုတ်ဘဲ အကြွေတောင့်တွေကို တစ်ဆယ် တောင့်တွေချည်း တောင့်ထားတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည် ။ အဘဆီမှာ ပိုက်ဆံအရေအတွက် မှားပြီးရဖို့ လုံးဝမလွယ်ပါ။

အဘက သူ့ကြိမ်သေတ္တာကလေးကို သူ့ကိုယ်တိုင်ကလွဲပြီး သူချစ်သော ကျွန်မတို့ မြေးများကိုပါ အဖွင့်မခိုင်းပါ။ ဘယ်လောက်အလုပ်ရှုပ်နေ ရှုပ်နေ သူ့ကိုယ်တိုင် သော့ဖွင့် ယူပေးတတ်ပါသည် ။ တစ်ခါ တရံ မ

ည်သူကမျှ လက်ဖြင့်မထိရ မတို့ ရဘဲ သူပရတ်လုံးကလေး နေရာရွေ့နေ တာကိုပင် အဘက သံသယရှိချင် ရှိနေတတ်ပြန်သည်။ ။ နောင်မှ ကျွန်မ နားလည်လာရသည် မှာ အဘက သူ့သေတ္တာထဲရှိ စာချုပ်စာတမ်းများ ပျောက်မည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လာပါသည်။ ။ အဘက နှမြောတတ်သည် ဆိုသော်လည်း ကျွန်မတို့ မြေးများ နှင့် ပတ် သက်လာလျှင်တော့ ငွေထွက်လာတတ် သည်။ ။ ကျွန်မ၏ အစ်ကိုကြီး စ တုတ္ထတန်း စာမေးပွဲအောင်သည့် နှစ်က လက်ပတ်နာရီတစ်လုံး ဝယ် ပေး ဖူးသည်။ ။ အဘကိုယ်တိုင် မြို့တက် လာပြီး မြင်းခြံမြို့မှ အဘမိတ် ဆွေ ရှေ့နေကြီးဦးကျွန်းကျော်ကိုခေါ်၍ Seiko နာရီအမျိုးအစားကို ဝယ် ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ နာရီက ကောင်းလွန်း ဈေးကြီးလွန်းသဖြင့် ကလေး နှ င့် သင့်တော်ရာ အဖိုးနည်းသည့် နာရီကိုသာ ဝယ်ပေးဖို့ ဦးကျွန်းကျော် ကပြောတော့ အဘက လက်မခံ ပါ။

"သည် ကောင်က ကျုပ်မြေးဦး ... အကြီးဆုံးကောင်ဗျ ... တစ်ခါတ ည်း နာရီကောင်း ဝယ်ပေး လိုက်တော့ နောက်အငယ်တွေပါ ဆက်သုံး လို့ ရသာပေါ့ ... နို့မို့ရင် တစ်နှစ် နှစ်နှစ်နဲ့ ပစ်ရသွားမှာ ... သည် ကောင် ရှစ်တန်းအောင်ရင် နောက်တစ်လုံးဝယ်ပေးရဦးမှာ ... သည် နာရီကို အ ငယ်တွေ ပေးလုပ် ရမှာ "

ကျွန်မတို့ ရွာမှ လူအားလုံးသည် ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အသုံးဝင်အောင် တစ်ခါ တည်း စဉ်းစားပြီးမှ ဝယ်တတ်ကြသည်။ ။ ကျွန် မထံတွင် အခုထိ အမေကြီး၏ ဇင်းမယ်၊ ဘရိုက်ကိတ်၊ ပိုးလုံချည်တွေ ရှိနေ သေးသည်။ ။ သည် ထဘီတွေက အမေကြီးမှ တစ်ဆင့် အမေဝတ်ခဲ့ပြီးပြီ ။ အမေကမှ ကျွန်မ အပျိုဖြစ်တော့ ဝတ်ဖို့ စွန့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အမေကြီး လက်ထဲ ဘယ်အချိန်က စရောက်ခဲ့သည် ကို ကျွန်မ မသိသော်လည်း ကျွ န်မလက်ထဲမှာ တော့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ရှိနေပြီ။ လုံချည်တွေက

တော့ ခေါက်ရိုးမကျိုး၊ ပိုးမထိုးဘဲ အသစ်စက်စက်အတိုင်း။ ကျွန်မက လေးတုန်းက ဝတ်ခဲ့ဖူးသော တက်ထ ရွန်အင်္ကျီ ဇာနားတပ်ကလေးတွေကို ကျွန်မနှင့် မတော်သဖြင့် ခင်မာလွင်ကို ပေးခဲ့ဖူးသည်။ ။ အခု ခင်မာလွင်သမီး ဆင့်ဆင့်ဦးက ကျွန်မအင်္ကျီကလေးတွေကို ဝတ်နေတုန်း။ ကြီးတော်၏ မီးဖိုချောင်ထဲရှိ သံဒယ်ပိုင်း၊ သံယောင်းမနှင့် မီးလင်းဖိုကာ စည်းပိုင်းသံပြတ်တို့ မှာ ကျွန်မငယ်ငယ် ရွာပြန်တိုင်း တွေ့နေကျ ပစ္စည်းများ သာ ဖြစ်၏။ သံယောင်းမကလေးဆိုလျှင် ယောင်းမခွက်အပြားက ပါးပြတ်ပြီး မတ်စေ့ကလေးလောက်သာ အရာကျန်နေသေးပေမဲ့ သုံးတုန်း၊ စွဲတုန်း။

"ညည်းနှယ်အေ၊ မဟုတ်သာ လွတ်ပစ်ရမယ်လို့ ... ကျုပ်ကျုပ်အိတ်ကလေးတွေ နှမြောစရာ ... ကိုယ်ရွက်ထားရသာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပေး ပေး သည် တောင်းထဲ စုထည့်ထား သူနေရာနဲ့ သူတော့ ပြန်သုံးရသေးသာပဲ"

ကျွန်မက အိမ်တွင် ဟိုတစ်စ သည် တစ်စဖြစ်နေသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တွေကို စုပြီး လွှင့်ပစ်မည် ကိုတောင် အမေက ဆွဲသိမ်းထားလိုက်သည်။ ။ ကျွန်မတို့ ရွာမှာ တော့ အဖိုးတန်ရှေးဟောင်းပစ္စည်း မဟုတ်သော်လည်း ပစ္စည်းဟောင်းတွေကတော့ အိမ်တိုင်းရှိသည်။ ။ နှုတ်ခမ်းတွေ ဖွာစုတ်နေသော နှီးဒေါင်းလန်းကြီးတွေ၊ ကြေးညှိတွေ မည်းနက်နေသော ကြေးထမင်းချိုင့်ကြီးတွေ၊ သစ်စေးသုတ် တောင်းပလုံး ဆန်ကောဆန်ခါစုတ်တွေ၊ ရေနံဆီမီးခွက် လည်ပင်းပြတ်ကြီးတွေ၊ မှန်လုံးမပါတော့သော လသာမှန်အိမ် သံချေးတက်တွေ စသဖြင့် ပစ္စည်းဟောင်းတွေက အိမ်ထောင့်တွေ စည်းခြားတွေမှာ အပုံ လိုက် အထွေးလိုက် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတတ်သည်။ ။ သည် လိုပစ်ထားလို့ များ သွားမတောင်းလေနှင့် ပစ္စည်းတိုင်းမှာ ရာဇဝင်တွေရှိသည်။ ။

"သည် ခံတောင်းကလေးက အမေကြီး မအိမ်မြို့၍ အမွေကလေးရယ် ... အမေကြီး ဈေးလည် ရောင်းတိုင်း သည် ခံတောင်းနဲ့ အပြည့် ရွက်ရွက်သွားသာများ ... လည်ကလေးဆို တုန်လို့ ... ကြွက် ကိုက်လို့ ဖာရသာကိုက ဘယ်နှခါမှန်းတောင် မမှတ်မိပေါင်ဘူး။ ထောင့်ပုံထားပေသိ ... သုံးလို့ ရသေး တယ် ... ဂင့်ဂဲဈေးလောက်တော့ ပုဆိုးကလေး ဖြန့်ခင်းလိုက်ရင် လုံရောပဲ ... ကြိုက်သလောက် ထည့်ရွက်စမ်း၊ စုတ်မကျဘူး ရယ် ... စစ်စီးက ဝနေသာကိုးအေ ..."

ပစ္စည်းတစ်ခုပျောက်သွားလျှင် အသစ်ပျောက်သွားခြင်းနှင့် အဟောင်းပျောက်သွားခြင်း မတူ ပါ။ အဟောင်းပျောက်သွားလျှင် သံယောဇဉ်နှင့် နွယ်သော ခံစားချက်က ပိုပြင်းထန်သည် ။ ပိုကြေကွဲ ကြသည် ။ ပိုပြီး လွမ်းဖျား လွမ်းနာကျတတ်ကြ၏။ မိဘဘိုးဘွား အမွေအနှစ်ကို တို့ လက်ထက်ရောက်မှ ပျောက်ပျက်ရလေခြင်းဟု ယူကျုံးမရ ဖြစ်တတ်ကြလေသည် ။ ဒါက ကွန်မတို့ ရွာ၏ ချစ်စရာ၊ သနား စရာ ဓလေ့ဟောင်းတစ်ခုလိုပင် အရိုးစွဲနေကြတော့၏။

နွေကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ကျွန်မတို့ ဆီ အမြဲလိုလို ရောက်လာတတ်သည် မှာ အဘ၏ ညီ ဘလေး တိုင်း (ဦးတိုင်းခင်)နှင့် ကြီးတော်၏ ယောက်ျား ဘကြီးစံ (ဦးဘစံ)တို့ ပင် ဖြစ်ပါသည် ။ တစ်ခါတရံ အဘ ကိုယ်တိုင် ပေါက်ချလာတတ်တာမျိုးလည်း ရှိသည် ။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ်တွေကလည်း တောပျော် တွေ့မို့ ရွာက လူခေါ်လာသည် နှင့် ရိုးတိုးရွာဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ စာမေးပွဲ ဖြေပြီးလျှင်ပြီးချင်း ကျွန်မတို့ ကျောင်းလွယ်အိတ်ထဲက စာအုပ်တွေကို သွန်ချကာ အဝတ်အစားထည့်သော လွယ်အိတ်ဖြစ်သွားပါ သည် ။ အဖေတို့ အမေတို့ က မြင်းလည်းတစ်စီး ငှားပြီး သင်္ဘောဆိပ်ကို ထည့်လွှတ်လိုက်ရုံသာ။ ကျွန်မ တို့ တစ်တွေကတော့ စာသင်ကျောင်းမှ လွတ်ကျွတ်သွားပြီမို့ ဇောင်းထဲက လွှတ်လိုက်

သော မြင်းတွေလို ကဆုန်စိုင်းကာ ရွာကို အပြေးပြန်ကြတော့၏။

ရွာကိုရောက်လျှင် မြစ်ဆိပ်အတက်ကတည်းက အသံကုန်ဟစ်ကာ အဘကို အော်ခေါ်ကြသည် ။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထွက်စောင့်နေမှန်းမသိသော အဘကို ရွာထိပ်မှာ အမြဲကြုံလျက်သား တွေ့ရ တတ်တာကလည်း ရွာပြန်တိုင်းဖြစ်သည် ။ မြေးတွေ တရုန်းရုန်း နှင့် အပျော်ကြီးပျော်နေတတ်သော အဘမျက်နှာ ပြုံးပြုံးဝင်းဝင်းကြီးကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါ။ ကျွန်မတို့ ရွာမှာ ရှိနေစဉ် တစ်နေ့လုံး အဘမှာ လူရော ပါးစပ်ရော နားရော အအားမနေရလောက်အောင် မြေး တွေနှင့် အတူ ပျော်မြူးနေပုံကို လည်း ကျွန်မ မြင်ယောင်လာမိသည် ။

"လာ ... လာ ငါ့မြေးတွေ မုန့်အရင်ကျွေးရဦးမယ်"

သစ်စေးမည်းမည်း နက်နက်နှင့် အဘ၏ ခွဲတောင်းကလေးထဲမှာ မုန့်မျိုးစုံရှိနေတတ်သည် ။ ရှိသမျှ မုန့်ပေါင်းစုံကို ခုတင်ကြီးပေါ် တစ်ခုပြီး တစ်ခု ချကျွေးတော့၏။ မုန့်ခြောက်များက ကိစ္စမရှိ သော်လည်း ကိတ်မုန့်လို၊ ပေါင်မုန့်လို မုန့်တွေက မှာတွေပင်သန်းနေပြီ။ တစ်ခါတရံ သေတ္တာထဲက ထွက် ထွက်လာတတ်သည့် ရှားမီးချိုချင်လို မုန့်မျိုးဆိုလျှင် ပရတ်လုံးနဲ့က လှိုင်နေတော့သည် ။ ရွာက အထွတ် အမြတ်ထား ကန်တော့ထားသော မုန့်ပဲသရေစာတွေကို မြေးတွေ ရွာပြန်လာချိန်ကို မှန်းဆပြီး သိမ်းဆည်းထားတတ်သော အဘ၏ သဒ္ဓါစိတ်ကြီးမားမှု မေတ္တာအဟု န်က ကျွန်မကို အလွမ်းပိုစေတော့ သည် ။ အဖေတို့ အမေတို့ က အဘကိုကန်တော့ဖို့ ဝယ်ပေးလိုက်သော မုန့်များကိုလည်း တစ်နေ့လုံး ကျွန်မတို့ ပင် ပြန်စားရတတ်သည် ။ သည် ကြားထဲ ကျွန်မတို့ က မုန့်ဖိုးတောင်းလျှင် သူ့ကြိမ်သေတ္တာ ကလေးထဲက အကြွေတောင့်တွေကို ဖြည်ကာပေးတတ်သေး၏။

"ရော့ ... တစ်ယောက်တစ်မတ်ယူ ... မထွေးတင်ဆိုင်က မုန့်ဝယ်မစားနဲ့ နော် ... သူဆိုင်က နှစ်ချို့တွေရယ် ... ရွာလယ်က မစံအုံဆိုင်သွား။ သကြားခဲတွေ ဝယ်မစားနဲ့ ချောင်းဆိုးလိမ့်မယ် ... ဆီးထုပ်တွေလည်း မစားနဲ့ ... မုန့်ကောင်းသာ ဝယ်စား"

အဘက ဘယ်လိုပဲမှာ မှာ ကျွန်မတို့ က စားချင်တာ ဝယ်စားကြသည်။ ဒေါ်ကြီးထွေးတင်က ကျွန်မတို့ မုန့်လာဝယ်စားလျှင် ဝမ်းသာအားရရှိရသည်။ သူက အဘနှင့် တည့်သူမဟုတ်။ အဘက သူနှင့် မတည့်သဖြင့် ဝယ်မစားခိုင်းခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်ကြီးထွေးတင်ဆိုင်က မုန့်ပိုစုံသည်။

"အောင်မယ်လေးဟဲ့ ... ဘကြီးကံပိုက်ဆံက မြေးတွေနဲ့ ကျမှ ငါ့ဆီရောက်တော့သာပဲ ... ဘုရားစင်ပေါ်တင် ကိုးကွယ်ရဦးမတော့"

အဘက သည် လိုအပြောမျိုးတွေကို မကြိုက်ခြင်းသက်သက်ဖြင့် မတည့်ခြင်း ဖြစ်၏။ သည် လို အိမ်ဆိုင်ကို သွားဝယ်စားကြသည် မှာ လည်း တစ်ခါတရံမှ ဖြစ်သည်။ အပျင်းပြေသဘော သွားဝယ်စားကြည့်ကြခြင်းပါပဲ။ ကျွန်မတို့ ရွာမှာ က ကိုယ့်အိမ်မှာ ရှိသော ကောက်ညှင်းမှုန့်၊ ဆန်မှုန့်တို့ ဖြင့် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း မုန့်လုပ်စားတတ်သည့် အလေ့ရှိပါသည်။ ဆီထမင်း၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ မုန့်ပေါင်း၊ မုန့် လက်ကောက်ကြော်၊ မုန့်လုံးကြီးဆီစိမ် စသဖြင့် တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ကြီးတော်က လုပ်ထားတတ် သည်။ ရွာမှ အိမ်ဆိုင်များကလည်း နှစ်လနေမှ တစ်ခေါက်၊ သုံးလနေမှ တစ်ခေါက် မြင်းခြံမြို့သို့ ဈေးတက်ဝယ်ကြရသည်။ မို့ မလတ်ဆတ်တာများ သည် ။ နေ့လယ်နေ့ခင်းကိုယ့်ခြံထဲဆော့ရင်း ကစား ရင်းဖြင့် မာလကာသီးတွေ၊ ဂွေးသီးတွေကိုလည်း ခူးစားကြသေးသည်။ ရွာမှာ က မြို့ထက်တောင် အစားအသော

က်က ပေါသည် ။

အစားအသောက်မှ ပေါသည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့ ကလေးများ က စားခုန်စားဖို့ ရာအတွက် နည်းလမ်းတွေကလည်း ပေါသည် ။ လွတ်လပ် ကျယ်ပြန့်သော ကျေးလက်၏ အရသာတွေထဲက ကျွန်မ အနှစ်သက်ဆုံး အခွံမင်ရဆုံးတစ်ခုမှာ သည် လို ကစားနည်းမျိုးစုံဖြင့် စိတ်ရှိတိုင်း သောင်းကျန်းရခြင်း လည်း ပါသည် ။ မနက် မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်သည် နှင့် မနက်စောစော စားသောက်ပြီး ညောင်ပင်ကြီးအောက် စုဝေးပြီး စိန်ပြေးတမ်း၊ ဖန်ခုန်တမ်း၊ ဒီထိုးတမ်း၊ ဧည့်သည် လာ အိမ်သူဖယ်ပေးတမ်း၊ ဒိုးပစ်တမ်း စသဖြင့် တစ်မျိုးပြီးငွေ့လျှင် တစ်မျိုးပြောင်းကစားကြသည် ။ ကိုယ့်အိမ် သူအိမ်က လူကြီးတွေ လိုက်ခေါ်သဖြင့် လျော့သွားလိုက်၊ နောက်ထပ်တစ်ခေါက် ပြန်လာလိုက်ဖြင့် လူစဲသည် မရှိ။ ညောင်ပင် ကြီးအောက်က အမြဲတမ်း ကလေးသံတွေ ဆူညံနေတော့၏။ သည် ကလေးအုပ်ကြားထဲမှာ တော့ မြို့က ရောက်လာသော ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ်တွေက အကဲဆုံးဖြစ်သည် ။ နေရင့်သွား၍ ညောင်ပင်အရိပ် နည်းသွားသည့် အခါ အရိပ်ကောင်းသော တစ်အိမ်အိမ်မှာ စုကစားကြပြန်သည် ။ သည် လိုအချိန်မှာ အဘက ကျွန်မတို့ ခြံမြောက်ဘက်က သရက်ပင်အုပ်ကြီးအောက်သို့ ကလေးတွေကို ကစားစေ၏။ ကစားရာမှ ရန်ဖြစ်ကြ၊ ဆူကြ၊ ညံကြလျှင်တော့ ပြန်မောင်းထုတ်တတ်သည် ။

ညအခါရောက်လျှင်လည်း ကျွန်မတို့ အိမ်ရှေ့ တလင်းပြင်ကျယ်ကြီး ထဲမှာ ကတမ်း ခုန်တမ်း ကစားကြတာကိုလည်း မှတ်မိနေပါသည် ။ အငြိမ့်သီချင်းရယ် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ရသည့် သီချင်း ကိုယ်ဆိုပြီး ကကြသည် ။ တစ်ညတွင် ကျွန်မက ရွှေမန်းတင်မောင်၏ သား မင်းသား ဝင်းဗိုလ်၏ ကက်ဆက်ခွေဇာတ်ထုပ် ‘တံခါးမှူးဒတ္တ’အခွေထဲမှ သီချင်း တစ်ပုဒ်ကိုဆိုပြီး ကသည် ။

"မောင်ရယ် ... မောင်ရယ် ... ဒီစိန်နားကပ်က သေးတယ်၊ ကြီးကြီး ဝယ်ပေးကွယ် ... (ပေးပါ့ မယ် ကျုပ်နှမရယ်ဗျ) ... ကြိတ်လိုက်စမ်း ဒါမှ ငါ့လင် ..."

"မောင်ရယ် ... မောင်ရယ် ... ထဘီအင်္ကျီနည်းတယ်၊ များများ ဝယ် ပေးကွယ် ... (ပေးပါ့မယ် ကျုပ်နှမရယ်ဗျ) ... ကြိတ်လိုက်စမ်း ဒါမှ ငါ့လင် ..."

အဘ၏ ပုဆိုးကြီးကို အရှည်လိုက် ခါးတွင် ပတ်ပြီး မင်းသမီး ပြန့်ထ ဘီလုပ်ကာ ခတ်၍ ခတ်၍ ကနေသော ကျွန်မကို ဘေးမှ လက်ခုပ်ဝိုင်း တီးပေးကြ၏။ ကျွန်မကလည်း နားမှ ကြားဖူးထားသော သည် သီချင်း ကို အထပ်ထပ်ကျော့သည် ။ ကျွန်မ အကမဆုံးသေးခင်မှာ ပင် အဘက ဝါးခြမ်းပြားကြီး ကိုင်၍ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပါသည် ။

"ဟဲ့ကောင်မလေး ... သည် သီချင်းမဆိုနဲ့ ။ ဒါမိန်းကလေးဆိုရသယ့် သီချင်း မဟုတ်ဘူး ... နောက်တစ်ခါ ဆိုသံကြားရင် အဘရိုက်မယ် ... တွေ့လား တုတ်"

ကျွန်မကို လက်ဖြင့်မရွယ်ဖူးသော အဘက ရိုက်မည်ဆိုသဖြင့် ကျွန် မ နောင်တွင် သည် သီချင်း ဆို၍ မကရဲတော့ပါ။ အခု ပြန်တွေးကြည့် တော့မှ အဘ ဘာကြောင့် ကျွန်မကို ဟန့်တားကြောင်း သဘောပေါက် ကာ ရယ်ချင်မိ၏။ အကတွေ အခုန်တွေ ရိုးသွားပြန်လျှင် ကျွန်မတို့ နောက်ထပ် ကစားသော နည်းမှာ ပုံပြောတမ်း ကစားနည်းဖြစ်ပါသည် ။ ကို ယ်သိ၊ ကိုယ်ကြားဖူးထားသော ပုံပြင် တွေ၊ အကြောင်းအရာတွေကို တစ်လှည့်စီပြောကြသည် ။ ကျွန်မကတော့ မြို့မှာ ဖတ်လာခဲ့သော ကာတွန်းဇာတ်လမ်းများ ၊ ပုံပြင်စာအုပ်များကို ပြောတာများ သည် ။ တစ်ခါတရံ စာအုပ်ထဲက ဇာတ်လမ်း တွေ ကုန်သွားလျှင်တော့ ကျွန်မဘာသာ စိ

တဲကူးတည့်ရာ ဇာတ်လမ်းဆင်၍ ကြိဖန်ပြောတတ်သေး၏။

"နီနီရယ်၊ ဖြူဖြူရယ်၊ ဝါဝါရယ် ညီအစ်မသုံးယောက်ဇာတ်လမ်း ငါပြောပြမယ်နော် ... သူတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတာပဲတဲ့ ။ နီနီက ငါးတန်း၊ ဖြူဖြူက သုံးတန်း၊ ဝါဝါကတစ်တန်း၊ ကျောင်းတက်နေကြတာပေါ့ဟာ ... နီနီက အကြီးပေမဲ့ အငယ်နှစ်ယောက် ကို သိပ်ဗိုလ်ကျသတဲ့ ... တစ်နေ့တော့ သူတို့ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ခွေးဆိုးကြီး တစ်ကောင်နဲ့ တွေ့ပါလေ ရော ... တွေ့တော့ နီနီက အငယ်နှစ်ယောက်ကို ရှေ့ကနေ ကာပြီးအရပ်ခိုင်းထားသတဲ့ လေ ... ကိုက်ချင်းကိုက်ရင် ဖြူဖြူနဲ့ ဝါဝါကိုပဲ ကိုက်ပါစေပေါ့ဟာ ... ဒါပေမဲ့ ခွေးကြီးက နောက်ကနေပတ်ပြီး ဝုန်းဆို နီနီခြေသလုံး ဝင်ခဲပါလေရော ..."

ကျွန်မ၏ ဇာတ်ကောင်တွေသည် ကျွန်မဘာသာ ဖန်တီးထားသဖြင့် စိတ်တိုင်းကျ မွေ့နှောက် ပြောနေလိုက်သည် မှာ မဆုံးတော့။ တစ်ညလည်း မပြီး၊ နှစ်ညလည်း မပြီး။ တစ်ခါတရံ တစ်နွေလုံး ဇာတ်လမ်းဆက်သွားတတ်သည် ။ သည့် ထက် ဇာတ်မျောသွားရင်တော့ ကျွန်မဇာတ်လမ်းက နောက်နှစ် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်အထိ ကူးစက်ကာ နှစ်ဆက် ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်သွားတော့၏။ အခုအချိန်တွင် ကျွန်မဝတ္ထုရေးတိုင်း ကျွန်မငယ်ငယ်က ဇာတ်လမ်းဆင်ပုံတွေကို ပြန်တွေးရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိတ် ၍ ကျေနပ်နေမိ၏။ လသာသာ ရွာကလေး၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် ကျွန်မငယ်ငယ်ကတည်းက ဝတ္ထုရေးခဲ့ ဖူးသည် ကော။

တချို့ညများ တွင် ကျွန်မတို့ အိမ်တလင်းမှာ မဟုတ်ဘဲ ဘိုးခိုင် (ဦးခိုင်မြဲ)ကြီး၏ အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်စကားဝိုင်းသွား၍ ဘိုးခိုင်၏ ကလေးပုံပြင်များကို နားထောင်ခဲ့ကြသည် ။ တချို့ညများ တွင် ကြုံရာကျရာအိမ်တွင်

ကစားရင်းဖြင့် အိပ်ပျော်သွားတတ်သည် လည်း ရှိ၏။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန် ထိ ပြန် မလာသော မြေးများကို အဘက ရှာပုံတော်ဖွင့်ရတော့၏။

"ဟေး ... ငါ့မြေးတွေ ဘယ်အိမ်မှာ အသံကြားသတိုး ဟေး"

ညကို ထိုးဖောက်ကာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဟစ်လိုက်လျှင် ကြားရာလူက

"ဘကြီးကံမြေးတွေ ... မစိန်တင့်တို့ ချောင်မှာ ဗျို့ ..."

ဟု ပြန်အော်တတ်သည် ။ အဘက မြေးတွေအိပ်ပျော်နေရာကို လိုက်လာပြီး တစ်ယောက်ချင်း ပွေ့ခေါ်ရတော့၏။ တစ်ရွာလုံးက ဆွေမျိုးတွေ မို့ စိတ်မချစရာမရှိသလို ကျွန်မတို့ ကိုလည်း ချစ်ကြသည် မဟုတ်လား။

သုံးလကျော် လေးလနီးပါး နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်ကြီး တစ်လျှောက်လုံး မြေးများ နှင့် ပျော်နေတတ်သော အဘသည် ကျောင်းဖွင့်ကာနီး၍ မြို့မှ အဖေတို့ အမေတို့ လိုက်လာလျှင် မျက်စိ မျက်နှာ ပျက်နေတော့သည် ။ ကျွန်မတို့ ပြန်ကာနီးလေ အဘရင်ကွဲလေ ဖြစ်ရသည် ။ ကျွန်မတို့ ပြန်လျှင် ကြီးတော်၏ သား ကိုကြီးတင်ခွေးနှင့် မောင်ပေါက်တို့က သင်္ဘောဆိပ်ကို လှည်းဖြင့် လိုက်ပို့သည် ။ လှည်းရုံတိုင်ကိုကိုင်ပြီး ကျွန်မတို့ ကို နှုတ်ဆက်ရင်း ကြီးတော်ကစ၍ ငိုလိုက်လျှင် အားလုံးက လိုက်ပြီး မျက်ရည်ကျကြတော့သည် ။ အဘကတော့ မာန်ကို တင်းထားလိုက်သည် မှာ မေးရိုးကြီးတွေ ထောင်ထောင်ထလို့ ။ ကျွန်မတို့ ရွာအထွက်လမ်းကလေးအတိုင်း လှည်းနောက်က လိုက်နိုင်သမျှ လိုက်ပို့ သေး၏ ။ ရွာလမ်းအဆုံး လက်ပံပင်ကြီးအောက်ရောက်လျှင် အဘ အမြဲနေရစ်တတ်သည် ။ လှည်းနောက်က လှိုင်းထကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖုန်လုံးကြီးများကြားမှာ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ တတ်သော အဘကို ကျွန်မတို့ တစ်တွေကလည်း လွမ်းကြပါသည် ။

မြို့ပြန်သွားသော မြေးများကို လွမ်းဖျားလွမ်းနာကျသဖြင့် တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် ထမင်း မစား ဟင်းမစား အဘခွေနေတော့သည် ဆို၏။
ခြံထဲတွင် ကျွန်မတို့ ဆော့ကစားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော ခြေရာကလေးများ ကို အဘက အုတ်ခဲဖြင့် ဝိုင်းကာထားပြီး အလွမ်းပြေကြည့်နေတတ်သည် ဟု ကြီးတော်က ပြောပြပါသည် ။ ကျွန်မတို့ ခြေရာကလေးတွေ သဘောအလျောက် မိုးရွာလို့ ၊ လေတိုက်လို့ ပျောက်ပျက်သွားမှ အုတ်ခဲတွေကို လိုက်သိမ်းရသည် ဆို၏။ အဘ၏ ခံစားမှု သမုဒယအားကကြောက် စရာပင် ကောင်းလှပါသည် ။ သည် ကြားထဲ လွမ်းအားကြီးလျှင် အဘ မြို့ကို တစ်ခေါက်တစ်ကျင်း ရောက်ရောက်လာတတ်ပါသည် ။ အဘလာတိုင်း ရွာက မုန့်တွေ လုပ်ယူလာတတ်သလို ငှက်ပျောခိုင် ကြီးတွေ၊ သရက်သီးတွေ၊ သဘောသီးတွေကလည်း တနင့်တပိုး ပါလာတတ်သေး၏။ သို့သော်လည်း အဘသည် ကျွန်မတို့ မြို့မှာ ကြာကြာမနေပါ ။ တစ်ပတ်တန်သည် နှစ်ပတ်တန်သည် နေပြီး ရွာသို့ပြန် သွားတော့၏။

"အဖေကလည်း နေပါဦးတော့လား ... သည် မှာ အဖေမြေးတွေလည်း ရှိနေတဲ့ ဟာကို ... ရွာမှာ အဖေပစ္စည်းတွေ မပျောက်ပါဘူး။ အစ်မကြည်တို့ ရှိသားပဲ"

မေမေကတားတော့ အဘမျက်နှာကြီးက ပြိုတော့မည့် မိုးလို ညိုမှိုင်းနေသည် ။

"ငါရှိသာ သည် ကောင်တွေ စာကျက်ပျက်ပါသယ်ဟာ ... ငါ့နား ဝိုင်းနေကြသာနဲ့ ဘာမှ မလုပ် ကြတော့ဘူး ... ရွာက ပစ္စည်းတွေအတွက် ငါမပူပါဘူး ... ဒါပေသိ ငါမရှိတော့ မယ်သန့်ကို ဆွမ်းတော် တင်လို့မှ အမျှမဝေနိုင်ဘူးလေ ဟုတ်လား ... ငါက မြို့ လာပြီး စားဟယ် သောက်ဟယ်နဲ့ မဖြစ်သေးပါ ဘူးလေ"

ကျွန်မတို့ စာကျက်ပျက်သည် ဟု အကြောင်းပြကာ ရွာကို ပြန်ပြန်သွားတတ်သော ဘကို ဟိုတုန်းကတော့ ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါ။ အခုအချိန်မှာ တော့ အစွဲအလမ်းကြီးလွန်းသော အဘ၏ နှလုံးသားကို ကျွန်မ မြင်နိုင်စွမ်းခဲ့ပါပြီ။

"မထူးရေ ထမင်းစားရအောင်ဟေ့"

ခြံဝင်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေသော ကျွန်မသည် မမထိုက်၏ ခေါ်သံကြောင့် အတွေးကို ရပ်လိုက်ရပါသည်။ ။ အဘ ကိုးကွယ်ယုံကြည်ခဲ့သော ရက္ခစိုးရှိသည် ဆိုသော မန်ကျည်းပင်ကြီးက အခုတော့ ငုတ်တိုကြီးဖြစ်သွားပြီ။ ကျွန်မတို့ အပေါ် သံယောဇဉ် အတွယ်အတာကြီးလွန်းသော အဘ ရော ဘယ်အရပ်ဌာနနီမှာ ရောက်နေပြီလဲ။ စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် ကျွန်မ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိပါသည်။ ။ အခုတော့ ကျွန်မချစ်သော အဘလည်း မရှိတော့။ အဘချစ်သော ရက္ခစိုးလည်း မရှိတော့။
